

คำสาบานต่อดวงดาว

ในยุคที่ผู้คนบ้าคลั่งแย่งชิงทุกอย่างที่พระเจ้าประทานมาให้ มีบุรุษผู้หนึ่งลุกขึ้นเปลี่ยนแปลงโลกใบนี้ เริ่มต้นแค่เพียงคนเดียว ขยายอำนาจแผ่ไปทั่วทุกที่ จนมีผู้ศรัทธาเข้าร่วม ก่อเกิดเป็นกองทัพที่ไร้ผู้ต้านทาน เขาผู้นั้นพลิกหน้าประวัติศาสตร์โดยการก่อตั้งประเทศของตัวเองขึ้นมา แล้วค่อยๆ กลืนอาณาจักรอื่นๆ ในเวลาเพียงสองปี โลกก็ต้องจารึกชื่อของคนผู้นี้

นามที่คนทั่วทั้งโลกเรียกขานเขาคือ ‘มหาราช’

แต่น่าเสียดายนัก อำนาจไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการ หลังจากรวมแผ่นดินเป็นหนึ่งเดียว เขากลับยกมันให้แก่ขุนพลคนสนิทผู้เป็นเพื่อนเพียงคนเดียวที่ไว้วางใจ จากนั้นเขาจึงเลือกเส้นทางที่จะอยู่ร่วมกับคนรักอย่างสงบสุขในสถานที่ห่างไกลผู้คน

ทว่าจิตใจของมนุษย์กลับบิดเบี้ยวจนไม่สามารถรักษาได้ เพื่อนรักของเขาซึ่งกลายเป็นผู้ปกครองแผ่นดินหวาดระแวงว่าสักวันหนึ่ง ‘มหาราช’ จะกลับมาทวงบัลลังก์คืน ต่อมาหญิงคนรักของมหาราชซึ่งเริ่มหมดรักในตัวเขาแล้วอยากได้อำนาจกลับมาไว้ในมืออีกครั้ง เธอจึงขอความช่วยเหลือจากราชคนปัจจุบันและวางแผนการกำจัดมหาราช

เมื่อรู้ถึงแผนการของหญิงคนรัก จิตใจของมหาราชก็ตายไปก่อนกายเนื้อเสียแล้ว

หลังจากนั้นไม่นาน กลียุคก็หวนคืนสู่แผ่นดินอีกครั้ง และครั้งนี้รุนแรง

กว่าที่ผ่านมาจนไม่สามารถกลับคืนสู่ความสงบสุขได้อีก

ณ ศูนย์วิจัยบนเกาะแห่งหนึ่ง

“ดอกเตอร์ ทุกอย่างเตรียมพร้อมเรียบร้อยแล้วครับ” ชายผู้หนึ่งบอกด้วยความเร่งร้อน

“เริ่มพิธีได้” ชายฉกรรจ์ซึ่งนั่งอยู่ที่เก้าอี้ด้านหลังเฝ้าด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา ทันใดนั้นแท่นกลางห้องวิจัยก็ยกตัวขึ้นจากพื้น 1 เมตร ตรงกลางแท่นมีทารกอยู่ 5 คน ล้อมรอบไปด้วยเหล่าผู้คนที่สวมผ้าคลุมศีรษะยาวจนปิดบังทั้งตัวหลายสิบคน

บทสวดดังขึ้นราวกับเสียงกรีดร้องโหยหวน ท้องฟ้ายามราตรีที่มืดมิดน่ากลัวอยู่แล้วกลับทวีความน่ากลัวยิ่งกว่าเดิม เมฆสีดำลอยมารวมกันเหนือศูนย์วิจัยก่อนที่ฝนจะตกลงมา พายุร้องอย่างบ้าคลั่ง

ทันใดนั้น ในห้องเกิดดวงแหวนอาคมขนาดใหญ่ราวกับถูกมือที่มองไม่เห็นขีดเขียนขึ้นมา ค่อยๆ ลากผ่านพื้น ขยายออกไปจากแท่นตรงกลางห้อง กลุ่มคนที่สวมผ้าคลุมบางคนเริ่มลูกลี้ลุกลน หันหน้ามองกันไปมองกันมา แต่บทสวดก็ยังดำเนินต่อไป

รอยยิ้มค่อยๆ ปรากฏบนใบหน้าของชายที่นั่งอยู่ เขาหันไปพยักหน้าให้ลูกน้องที่อยู่หน้าคอมพิวเตอร์

“จัดการได้”

เมื่อสิ้นเสียง กระຈกแก้วก็เลื่อนมาปิดทางเข้าออกทั้งหมด กลุ่มคนในชุดผ้าคลุมบางคนเลิกสวดแล้ววิ่งหาทางออกกันอย่างเอาเป็นเอาตาย บ้างก็นั่งอยู่หน้ากระຈก ลูกเข้าประสานมือ น้ำตาไหลพรากเพื่อวิงวอนขอชีวิต แต่คนที่อยู่นอกห้องทำราวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเบื้องหน้าเป็นเรื่องปกติ ไม่ได้ให้ความสนใจแต่อย่างใด

และแล้วเสียงสวดก็เงียบลง สิ่งที่ตั้งตุงดูสายตาทุกคู่คือกลุ่มควันสีเทาที่ลอยวนเวียนอยู่กลางห้อง มันค่อยๆ ลอยผ่านมาทางกลุ่มคนที่สวมผ้าคลุมร่างของคนที่ถูกกลุ่มควันปกคลุมค่อยๆ ล้มลง จนในที่สุดก็เหลือสิ่งมีชีวิตเพียงกลุ่มเดียว นั่นก็คือทารกที่อยู่บนแท่นกลางห้อง กลุ่มควันแยกออกเป็น 5 สาย

แล้วซึ่มหายเข้าไปในร่างของทารกเหล่านั้น

“สำเร็จ! เอ่อ...หมายถึง...ฉันคิดว่ามันสำเร็จ” ชายที่ดูเหมือนเป็นหัวหน้าลูกชั้น มีท่าทีลึกลับแล้วออกคำสั่ง “เฮ้ๆ รีบตรวจสอบสุขภาพของพวกมันสิ”

บรรดาพนักงานซึ่งเป็นลูกน้องรีบคีย์ข้อมูลบางอย่างลงไป ลักพักก็มีคนตะโกนบอก

“Type 1-2 ok. ไม่พบสิ่งผิดปกติ”

“Type 3-4 ok. ไม่พบสิ่งผิดปกติเช่นกัน”

“อืม นับเป็นข่าวดี แล้ว Type 0 ละ สภาเป็นยังไงบ้าง”

ชายอีกคนก้มหน้าอ่านข้อมูลที่แสดงอยู่บนหน้าจออย่างแทบไม่เชื่อสายตา แล้วตอบกลับด้วยน้ำเสียงหวาดๆ

“พบสิ่งผิดปกติที่ Type 0 เกิดอาการต่อต้าน!”

“ว่าไงนะ! อ๊ะ...แต่ช่างเถอะ ถึงยังไงเราก็ได้มาถึง 4 คนแล้ว” หัวหน้ากลุ่มนักวิจัยยังคงยิ้มแยม “อ้อ แล้วอย่าลืมกำจัด... ‘ของเสีย’ ด้วยล่ะ”

ว่าแล้วเขาก็เดินผิวปากออกจากห้องไปอย่างอารมณ์ดี

17 ปีผ่านไป

ชายหนุ่มผู้หนึ่งกำลังเดินอยู่ในสถานที่ที่เขาไม่รู้ว่ามันคือที่ใด มีเพียงเสียงดนตรีอันไพเราะ ทางเดินสีฟ้า ผงไม้ และแสงสลัวๆ เขาเดินตามเสียงดนตรีไป ยิ่งเข้าไปใกล้ก็ได้ยินเสียงร้องที่เข้ากับจังหวะดนตรี เสียงร้องที่อ่อนโยน ไพเราะกำลังดึงดูดเขาจนรู้สึกเหมือนกับร่างกายหยุดนิ่ง แล้วสิ่งที่เคลื่อนไหวไป มีเพียงจิตวิญญาณของเขาเท่านั้น

และแล้วก็มาถึงห้องที่มีประตูสีขาว ทุกอย่างพลันเงียบลง ไม่มีเสียงดนตรีอีกต่อไป...

แล้วเขาก็ตื่นขึ้นมา

เสียงฝนตกทำให้ชายหนุ่มลืมหืมตาขึ้นในความมืด โดยยังมีสีหน้ามึนงงราวกับจำเรื่องราวที่ผ่านมาไม่ได้ รอบตัวเขาเต็มไปด้วยกองขยะเศษเหล็ก

หลังจากที่ยืนตัวลุกขึ้นนั้นได้ เขาก็หวนคิดว่าทำไมจึงมานอนในโกดังร้างที่ไม่มีเตียงนอนหรือแม้กระทั่งหลังคาให้หลบฝน จากนั้นจึงฝืนยิ้มออกมา

ท่ามกลางสายฝน แล้วเอ่ยกับตัวเองอย่างเคร่งเครียด

“ยินดีต้อนรับสู่โลกแห่งความเป็นจริง”

ขณะที่จะขยับตัวเดินหลบฝนก็มีเสียงร้องเรียกดังมาแต่ไกล

“เฮ้ เร็วเข้า ได้เวลาประชุมแล้ว”

ชายหนุ่มหันไปมองแล้ววิ่งไปหาเจ้าของเสียงเรียกซึ่งเป็นเพื่อนรักของเขา
ชื่อซีลิน

ซีลินเป็นชายหนุ่มหน้าตาคมเข้ม ผมยาวสีดำที่ปล่อยไว้รับกับรูปร่างสูง
เพรียวของเขา ดวงตาสีน้ำตาล แววตาที่ลึกกลับยิ่งทำให้รู้สึกถึงความฉลาดที่ซ่อน
อยู่ภายใน

ทั้งสองวิ่งฝ่าสายฝนข้ามถนนสองสามสายเพื่อตรงไปยังบาร์เหล้าแห่งหนึ่ง

“เป็นอะไรไป ทำทางนายไม่ดีเลยนะเซโร” ซีลินถามด้วยความห่วงใย
มองสำรวจสีหน้าของเพื่อนตลอดเวลา

“ไม่มีอะไร เมื่อก็ฉันแค่ฝันร้าย” เซโรตอบ คิดถึงความฝันที่ยังคงติดหู
ติดตาอยู่

“ฮ่าๆ เป็นความฝันแบบไหนนะ ถึงทำให้คนอย่างนายกลัวได้” ซีลิน
หัวเราะ แล้วก็ต้องรีบหยุดเมื่ออีกฝ่ายมองค้อน

“เพลง ฉันได้ยินเสียงเพลง” เซโรตอบเบาๆ อย่างเขินอาย

“โธ่ นึกกลัวตรงไหนกัน ฉันว่านายคงได้ยินพวกซีเล้าในบาร์แหกปาก
ร้องบ่อยๆ จนเก็บไปฝันมากกว่า” ซีลินพูดพลางยกไหล่ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องคุย
เมื่อเห็นเซโรเงิบไป “นายตัดสินใจหรือยังว่าหลังจบงานนี้แล้วจะทำอะไรต่อ”

“นายพูดอย่างกับมีที่ให้พวกเราไปอย่างนั้นแหละ จบจากสนามรบหนึ่ง
ก็แสวงหาสนามรบใหม่ ชีวิตพวกเราก็เป็นแบบนี้แหละ” เซโรบอกอย่างรันทด
หดหู่

“นายนั้นะ ไม่เคยเปลี่ยนเลย มองโลกในแง่ดีหน่อยสิ อย่างน้อยตอนนี้
พวกเราก็มีบ้านอยู่เป็นหลักเป็นแหล่ง ไม่ต้องเร่ร่อนเหมือนแต่ก่อนแล้ว” ซีลิน
ยิ้มแยมและตบหลังเซโรดังป้าบหวังให้อีกฝ่ายสดชื่นขึ้น

“หมายถึงไอ้โกดังร้างที่หลังคาเพิ่งถูกพายุพัดหายไปเมื่อวานนั้นหรือ”
เซโรประจบประชัน สีหน้าเฉยเมย

“เหม...คุณชาย ชอบแบบนี้ไม่ใช่หรือขอรับ เปิดโล่งได้ ดูดาวได้ โรแมนติกเสียจริง” ซิลินล้อกลับจนเซอร์ยิ้มแพ้และเป็นฝ่ายเงียบไป

ไม่นานทั้งคู่ก็มาถึงบาร์เหล้าแห่งหนึ่งที่มีป้ายไม้เก่าๆ แขนวนเหนือประตูเขียนไว้ว่า ‘House Bird’

ซิลินเคาะประตูขณะที่เซอร์เหลียวมองไปรอบๆ อย่างระมัดระวังตัว ครู่หนึ่งมีเสียงชายแก่ตวาดดังขึ้น

“ร้านปิดแล้ว”

“อีกาดำกลับรัง” ซิลินรีบตอบ

ชายแก่เงียบไปก่อนประตูเปิดแง้มออก ชายแก่หัวล้านหลังงุ้มโพล่ใบหน้าหยาบกร้านออกมาครึ่งใบหน้า พลังจ้องมองพวกเขาทั้งสอง

“เช็ดเท้าสปรกของพวกแก่ให้สะอาดก่อนเข้ามาละ นันเพิ่งถูร้านไป” ชายแก่บอกก่อนจะหลีกทางให้ทั้งคู่เข้ามาในร้าน แล้วโยนผ้าให้เช็ดโคลนบนรองเท้าที่ทั้งเก่าและขาดวิน ชายแก่จ้องมองเด็กหนุ่มทั้งสองด้วยแววตารังเกียจ เพราะสภาพทั้งคู่เหมือนเด็กสลัมสปรก

“ถ้าไม่เลิกมองพวกฉันแบบนี้ ลูกตาแก่ได้ไปอยู่ในขวดเหล้าแน่” ซิลินเอ่ยเบาๆ ขณะใช้ชายเสื้อเช็ดใบหน้าที่มอมแมมของเซอร์ โดยที่อีกฝ่ายไม่ใส่ใจท่าทางของชายแก่เจ้าของบาร์และคำพูดก้าวร้าวของเพื่อนรัก

ชายแก่สะดุ้งเอือก โบกมือถอดลี และก้มหน้าจนหลังที่งุ้มอยู่แล้วยิ่งดูค่อมกว่าเดิม

เซอร์มองดูชายแก่แล้วถอนหายใจด้วยความสมเพช เขาชินชากับสายตารังเกียจที่คนอื่นจ้องมองก็จริง แต่ซิลินที่เยอหยิ่งทะนงตนนั้นไม่ใช่

พวกเขาต่างก็เป็นเด็กกำพร้าที่ถูกเก็บมาเลี้ยงและต้องใช้ชีวิตท่ามกลางสงครามที่โหดร้าย ตั้งแต่เด็กก็ต้องจับปืนแทนของเล่น ขูดหลุมศพแทนการก่อปราสาททราย มันเป็นสงครามที่ไม่มีสิ่งตอบแทนนอกจากชีวิตที่ยังมีลมหายใจอยู่ ถึงตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปจนต้องกลายมาเป็นทหารรับจ้างกึ่งสายลับ แต่ก็มีผลตอบแทนเป็นเงินก้อนโต ทว่าเซอร์ก็ยังคงต้องใช้ชีวิตนอนกลางดินกินกลางทรายอยู่เช่นเดิม เพราะเงินที่ได้เกือบทั้งหมดถูกหัวหน้าหักไปที่เหลือนิดหน่อยเขาก็ให้ซิลินที่ต้องการใช้เงินมากกว่าตัวเองเก็บไว้

ดวงตาโปนออกมาจนเหมือนผี

“ไม่ต้องตื่นกลัวเกินไป ชาร์ป ถ้าพวกมันรู้จริงๆ บานนี้เราคงไม่มานั่งกัน อยู่แบบนี้แล้ว” สโลก็บอกอย่างสุขุม ชาร์ปจึงดูสงบลง

“แล้วเรื่องไส้ศึกล่ะเจ้านาย” หญิงสาวผิวคล้ำมีกล้ามเนื้อมัดๆ ซอยผมสั้น ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ชาร์ปถามด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“ถึงตอนนี้ฉันก็ยังมั่นใจว่าในกลุ่มของเราไม่มีไส้ศึกนะเรเซล แต่พวกนั้นรู้เรื่องของพวกเขาได้อย่างไร ฉันเองก็ตอบไม่ได้”

“หรือว่าจะเป็นพวกนั้น?” วาสซึ่งยืนอยู่ตรงประตูทางเข้าเอ่ยขึ้น

“พวกนั้นนะพวกไหน พุดให้ชัดๆ เลยเซ!” เรเซลตะคอกถาม

“ใจเย็นๆ พี่สาว ที่ฉันสงสัยคือ อาจเป็นพวกที่มาจากสถาบันเกรแฮม เพราะได้ยินมาว่าคนที่อยู่ที่นี่ไม่ค่อยปกติกัน บ้างก็เผากระดาดด้วยมือเปล่า บ้างคนทำให้สิ่งของลอยได้ รวมทั้งบางคน...”

“อ่านใจคนได้” สโลก็เอ่ยต่ออย่างนึกขึ้นได้ วาสพยักหน้า

“นั่นมันข่าวลือ เป็นแค่นิทานหลอกเด็กเท่านั้น จะมีคนแบบนั้นได้อย่างไรกัน” ชาร์ปรีบแย้ง

“มันไม่ใช่นิทานหรอก” สโลก็พึมพำก่อนจะเงยหน้าขึ้น ดวงตาวาววับ “พวกเราต้องรีบลงมือเร็วกว่ากำหนดการแล้ว”

“เอาเป็นตอนไหนดีเจ้านาย” เรเซลถาม ท่าทางคึกคักถึงขีดสุด

“คืนนี้เลย พวกนั้นจะได้ไม่ทันตั้งตัว ถ้าช้า...เกิดพวกมันให้คนมาจับ พวกเราคนใดคนหนึ่งไปคาดคั้นถามแผนการ มีหวังพังแน่”

“เดี๋ยวก่อน ผมมีอีกเรื่องหนึ่ง” ชายอีกคนที่นั่งอยู่บนพื้นตรงมุมมืดเอ่ยด้วยน้ำเสียงยานคาง

“รีบเข้ามา บินิโต้” สโลก็เอ่ยอย่างรำคาญๆ

ชายคนนั้นลุกขึ้นและเดินออกมา เผยให้เห็นใบหน้าขาวหมดจด แต่แวตารั้วร่ายไม่รับกับใบหน้า เขาเหล่มองซีลีนกับเซโร “คือ...แบบว่านะ ผมไม่เข้าใจว่าจะเอาเด็กสองคนนี้มาทำไมนะ”

“อ้อ นายเพิ่งมาใหม่เลยยังไม่รู้สินะ งั้นฉันจะแนะนำเอง” สโลก็เดินไปหาคนทั้งสองแล้ววางมือลงบนไหล่

“อ้าว ก็ชื่อนายมันเขียนว่า 0 นี่นา” แอนนาบอกอย่างว่าเริงพลางวิ่งเข้าไป
แทรกตรงกลาง

“ไม่ใช่ตัวโอ แต่เป็นเลข 0 (เซโร่) ต่างหาก” ซีลีนช่วยตอบแทน

“อืม จะว่าไปชื่อนายก็แปลกดีแฮะ ทำไมไม่เขียนเป็นตัวหนังสือเลยนะ”

“ฉันก็ไม่รู้ ตั้งแต่จำความได้ ฉันก็ใช้ชื่อนี้มาตลอด” เซโร่ตอบด้วยสีหน้า
ปกติ แต่แอนนากับซีลีนรู้สึกว่ามันกระทบกระเทือนจิตใจของเพื่อนคนนี้มาก

“อ้อ...คุณนี่สิ” แอนนาบอกให้ทั้งสองเงยหน้ามองท้องฟ้าตาม

“มามุกไหนอีกแล้วเนี่ย เห็น UFO หรือไง” ซีลีนพูดเรื่อยเปื่อย แต่ก็
เหลียวมองไปรอบๆ อย่างระมัดระวังเหมือนเซโร่

“วันนี้อย่าขัดฉันสักวันได้ไหมซีลีน” แอนนาค้อนขยับ

“แอนนา เบาเสียงลงหน่อยสิ นี่มันดึกแล้วนะ” เซโร่หันมาจุปาก

“ใช่ แหกปากลั่นถนน ได้ยินไปครึ่งเมือง”

ซีลีนกัดแอนนาทุกครั้งที่มีโอกาส แต่คราวนี้อีกฝ่ายไม่ละเว้นแล้ว เธอ
สวังหมัดเขกหัวซีลีนดังโป๊ก

“ไม่ต้องห่วงหรอก ไม่มีใครตามมาเลย” แอนนาหันมาบอก แต่เซโร่
ก็ไม่ใส่ใจนัก เพราะคิดว่าแอนนาพูดให้พวกเขาสบายใจ

ทันใดนั้น เกิดเสียงโครมครามดังขึ้นที่ตรอกข้างๆ เซโร่กับซีลีนหันไป
เล็งปืนพกใส่ทันที

“แค่แมวนะ รีบเก็บปืนซะ”

แอนนาบอกอีกครั้ง ก่อนที่แมวจะกระโดดออกมาจากถังขยะที่ลุ่มอยู่
ทั้งเซโร่และซีลีนหันมามองหน้ากันอย่างงงๆ เพราะแอนนาบอกได้อย่างถูกต้อง
ทั้งๆ ที่ไม่ได้หันไปมองเลย

“เดาแม่นจังนะ” ซีลีนเอ่ยขึ้นก่อนเพราะเห็นหญิงสาวเงยไป

“แต่ฉันอยากให้เดาผิดจัง” แอนนาพูดกับตัวเอง สีหน้าเศร้าซึมจนเซโร่
สังเกตเห็น

“เป็นอะไรหรือเปล่าแอนนา”

เซโร่ถาม แต่หญิงสาวส่ายหน้า ตอบเสียงสั้น

“เปล่า ฉันแค่ห่วงพวกเธอ ฉันกลัวว่าพวกเธอจะไม่ได้กลับมาอีก”

“ปากเสียซะแล้ว พวกฉันนะ...” ซีลินโวยขึ้นทันที แต่เซโรรีบเอามือปิดปากไว้ก่อน

“ไม่ต้องห่วงหรอก งานนี้ไม่ใช่ไปรบกับใคร แค่ไปหาหลักฐานแล้วก็รีบเผ่นออกมา” เซโรบอกเพราะอยากให้หญิงสาวสบายใจขึ้น เขารู้ดีว่าแอนนาเป็นคนอ่อนไหว ถึงภายนอกจะดูเข้มแข็งมากก็ตาม

“แอนนากลับไปเถอะ ถึงสถานีรถไฟแล้ว” ซีลินบอกเมื่อทั้งหมดเดินทางถึงบันไดทางลงสถานีรถไฟใต้ดินที่ร้างผู้คน มันทั้งเก่าและสั่นคลอนเหมือน

เซโรหันไปมองแอนนาที่ยืนตัวสั่นและกำมือแน่นแล้วนึกเป็นห่วง เขาไม่รู้ว่าเธอเป็นอะไร แต่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พวกเขาต้องออกไปทำงานแบบนี้ ปกติแอนนามีหน้าที่เป็นผู้จัดการบาร์เหล้าที่เป็นฐานลับแต่ไม่ได้ออกปฏิบัติการด้วย ถึงอย่างนั้นเธอก็มักจะรู้ขั้นตอนการทำงานและแผนการเป็นอย่างดี ทุกครั้งเธอจะโบกมือส่งพวกเขาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม แต่คราวนี้กลับตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง

“ไปกันเถอะเซโร ได้เวลาแล้ว” ซีลินใช้ศอกสะกิดเซโรเบาๆ เพราะมีเสียงเตือนดังมาจากในสถานีว่ารถไฟกำลังจะจอดที่สถานีแล้ว

“เดี๋ยว อย่าไปเลย ครั้งนี้อ่าไปเลย” แอนนาวิ่งมาดึงแขนเสื้อของทั้งสองคนเอาไว้

“ไม่เอาনাแอนนา เฮ้ย! แล้วนี่ร้องให้ทำไม” ซีลินแทบเดินเมื่อเห็นหญิงสาวร้องไห้

“เธอรู้จะร้องไห้หรือแอนนา งานนี้มันมีอะไรที่พวกเราไม่รู้ใช้หรือเปล่า” เซโรเริ่มวิตก และคิดว่านี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นแน่ๆ

“ฉันไม่แน่ใจ จะ...ฉันแค่ฝันว่าพวกเธอจะไม่ได้กลับมา” แอนนาเอ่ยจบก็ร้องไห้โฮ

“อย่าร้องให้สิแอนนา ป้าเธอรู้เข้าเอาพวกเราตายแน่” ซีลินรีบหยิบผ้าซับน้ำตาให้หญิงสาวอย่างลนลาน

“เอาใจดีเซโร” ซีลินหันไปถาม

“ยังไงก็ต้องไป มันเป็นงานนี้ แอนนา...ไม่ต้องห่วงหรอก เธอก็รู้ไม่ใช่เธอว่าขนาดนรก พวกฉันยังรอดมาได้เลย ตอนนี้เธอก็กลับไปกินกาแฟก่อน

เถอะ ไม่ทันหมดแก้วพวกฉันก็กลับไปแล้ว” เซโรบอกพลางลูบหัวหญิงสาว
ก่อนจะเดินลงไปที่สถานี

“ใช่เลย ชงเผื่อด้วยละ ไม่ใส่น้ำตาลนะ” ซิลินขยี้ผมแอนนาก่อนจะเดิน
ตามเซโรไป

“สัญญาะ ต้องสัญญาว่าจะกลับมาให้ได้นะ” แอนนาระโกนไล่หลังพวกเขา
เซโรกับซิลินหันไปมองหน้ากันอีกครั้ง ก่อนจะชี้ขึ้นไปบนฟ้าแล้วเอ่ย
ออกมาพร้อมกัน

“สาบานต่อหน้าดวงดาวที่เธอชอบเลย”

แอนนาก็ออกมาได้

“จำไว้นะ พวกเธอสาบานแล้ว” หญิงสาวกระโดดลงมาสวมกอดทั้งสอง
เอาไว้แน่น “สาบานแล้วนะ”

เธอผละออกห่างแล้ววิ่งกลับขึ้นบันไดไป หญิงสาวตะโกนบอกเป็นครั้งสุดท้าย
ก่อนจะวิ่งหายไปในความมืดของตรอกข้างสถานีอันเงียบสงัด

“ไม่ว่ายังไงก็ต้องกลับมาให้ได้นะ”

2

เบอาบอส

รถไฟใต้ดินรอบเที่ยงคืนที่แล่นจากชานเมืองเข้าสู่ตัวเมืองช่างเจียบวังเวง
ไร้ผู้คน ถ้าไม่มีเสียงล้อเหล็กเสียดสีไปกับราง ระยะทางกว่าจะถึงตึกเป้าหมาย ซึ่งเป็นบริษัทผลิตยายังอีกนาน พอมีเวลาให้ชายหนุ่มทั้งสองทบทวนแผนการทั้งหมด

“เป้าหมายคืออาคารนาติน”

ซิลินวางพิมพ์เขียวโครงสร้างตึกลงบนพื้นอย่างไม่กลัวคนอื่นเห็น เพราะรู้ว่าไม่มีผู้ใดโดยสารอยู่เลยนอกจากพวกเขา เนื่องจากรถไฟเที่ยงคืนเป็นเที่ยวสุดท้ายที่ตรงไปยังอุโมงค์ไฟที่อยู่กลางเมืองจึงไม่มีคนมาใช้บริการ แถมยังเป็นเวลาตึกมากแล้ว เป็นที่รู้กันว่าพวกมิຈຈາຊີຈະອອກຫາກິນຜ່ງນີ້ ຜູ້ຄົນຈິ່ງປິດບ້ານອ່ນກັນແຕ່ຫົວຕໍ່າ

จะมีก็เพียงชายหนุ่มทั้งสองที่ไม่เกรงกลัวพวกโจรผู้ร้าย แต่หากินกับพวกมันอีกต่อโดยการยึดสิ่งของมีค่าจากพวกที่เข้ามาชู้กรໂຊກພວກເຂົາ ຈະວ່າ ເປັນການຫາຕົວເມື່ອນຜູ້ພິທັກຊັ້ນດີຣາຊກຸກໍ່ໄມ້ໃຊ້ ເພາະພວກເຂົາຫາເພື່ອຕົວເອງມັນເປັນການງ່າຍກວ່າເຍຍະທີ່ຈຶ່ງອ່ນເລ່ນງານພວກທີ່ອ່ນນອກກຸໝາຍ ເພາະຕ່າງຈະໄມ້ສອດມື້ອ່ນເຂົ້າມາຢູ່ງດ້ວຍເດັດຂາດ

ใครที่ไม่รู้และเข้ามาอยู่กับทั้งคู่ก็ถือว่าเป็นคราวช่วยไปที่ต้องลงรถไฟสถานีหน้าโดยไม่เหลือแม้กระทั่งเสื้อผ้า แต่พักหลังๆ มาที่นี่ลูกค้าของชายหนุ่ม

ทั้งสองก็ลดลงจนไม่มีเหลือ เพราะฉายาที่คนอื่นๆ เรียกพวกเขาว่าปลาใหญ่แห่ง
รถไฟสายเที่ยงคืนนั้น มาจากการกระทำที่เหมือนปลาใหญ่กินปลาเล็กของทั้งคู่

แต่นั้นเป็นธุรกิจของซีลินเสียมากกว่า สาเหตุที่เซโรชื่นชอบขึ้นรถไฟ
เที่ยวนี้ไม่ใช่เพราะรายได้เป็นกอบเป็นกำของซีลิน แต่เป็นเพราะเขาไม่ต้องเสีย
เงินในการโดยสาร เนื่องจากไม่มีใครกล้ามาเป็นพนักงานตรวจตั๋วรอบดึก แถม
ยังได้ที่หลับที่นอนซึ่งดีกว่าโรงงานร้างเป็นไหนๆ อย่างน้อยก็มีหลังคาหลบแดด
หลบฝนได้ ด้วยสองเหตุผลข้างต้น รถไฟเที่ยวนี้จึงถูกพวกเขาใช้โดยไม่เป็น
ทางการ

“เซโร! ตั้งใจฟังแผนหน่อยสิ” ซีลินตำหนิเมื่อเห็นเซโรทิ้งตัวลงนอนบน
ที่นั่ง

“ก็แผนเดิมๆ ไม่ใช่หรอ เข้าไปเอาของแล้วก็รีบชิงออกมา ส่วนโครงสร้าง
ตึกกับทางหนี้นั้นจำได้หมดแล้ว” เซโรบอกพลางบิดขี้เกียจ

“ก็ใช้อยู่ แต่ระวังไปล้ำเส้นพวกนั้นเข้าละ นายก็รู้ว่าพวกเราเป็นที่รักใคร่
ขนาดไหน” ซีลินประชด

“ก็เพราะแบบนั้น หัวหน้^๕ถึงให้พวกเราแยกมาเป็นอีกหน่วยหนึ่งไง”

เซโรเองก็รู้ว่าซีลินไม่พอใจเรื่องนี้นัก เพราะถือว่าตัวเองร่วมงานกับสโลก็
มาก่อนใคร แต่สำหรับเขาแล้ว การทำงานกับซีลินสองคนกลับเป็นเรื่องที่ง่าย
และสบายใจกว่าเยอะ

“เรื่องนั้นพูดไปก็เท่านั้น ว่าแต่ต่อไปพวกเราเลิกใช้รถไฟขบวนนี้กัน
เถอะ”

ซีลินเอ่ยจบ เซโรก็ติดตัวลูกชิ้น^๖นั่งด้วยความตกใจ

“ทำไมล่ะ!”

“เจ้าบ้า ก็มันไม่มีคนขึ้นมาตั้งสองเดือนแล้วนะสิ แบบนี้กว่าฉันจะเก็บเงิน
ครบมีหวังได้แก่ตายก่อนพอดี” ซีลินโวย

“ก็จริงของนาย” เซโรมีสีหน้าผิวดหวังเล็กน้อยที่ต้องจากรังนอนอันแสน
สบายนี้

“ทำหน้าที่แบบนี้หมายความว่าไง” ซีลินค้อน

“เออ...จริงสิ เห็นว่างานนี้ได้เงินเยอะไม่ใช่หรอ ได้ยินหัวหน้าบอกว่าพวก

รัฐบาลติดต่อมาเอง” เซโรรีบเปลี่ยนเรื่องคุย

“คงจะแบบนั้น แต่ค่าจ้างได้มากได้น้อย พวกเราก็ได้เท่าเดิมอยู่ดี” ซิลินยังไม่พอใจหนักขึ้น เพราะเขาไม่ค่อยจะลงรอยกับหัวหน้าเท่าไรนักในเรื่องเงินๆทองๆ

“อ๊ะ! เตรียมตัวได้แล้ว พวกเราต้องลงสถานีหน้า” ซิลินร้องบอกเมื่อเห็นวิวตัวเมืองนอกหน้าต่าง หลังจากที่รถไฟออกมาจากอุโมงค์ใต้ดินก็โผล่ขึ้นมาที่ตัวเมืองพอดี

“อาคีนนาตินั้นหรอ” เซโรมองตึกเป้าหมายซึ่งใหญ่โตและหรรษาเด่นสะดุดตาในย่านธุรกิจ แล้วรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาจนซิลินสังเกตเห็น

“นายใส่ใจกับคำพูดของแอนนาเกินไปแล้วเซโร มันไม่มีอะไรหรอก ก็แค่ไอบริชทยาเฮงซวยที่ลึกลับวิจัยอาวุธเคมีชีวภาพที่มีอยู่เกลื่อนเมืองนั่นแหละ” ซิลินบอกพลางสะพายกระเป๋าและไปยืนรอที่ประตู

“อืม นั่นสิ”

เมื่อรถไฟจอดที่ชานชาลา ก็มองเห็นตึกที่เป็นเป้าหมายห่างไป 200 เมตร ทั้งคู่ทำภารกิจร่วมกันมานับครั้งไม่ถ้วนจึงไม่จำเป็นต้องพูดจามากมาย ต่างรีบมุ่งหน้าไปที่ท่อระบายน้ำใกล้สถานี โดยเซโรลงไปก่อน ส่วนซิลินอยู่ด้านหลังคอยดูต้นทาง

ทั้งสองต่างเคลื่อนไหวสอดคล้องกันโดยไม่เสียเวลาแม้เลี้ยววินาที อาวุธที่อยู่ในกระเป๋าสะพายหลังถูกนำออกมาประกอบในท่อระบายน้ำซึ่งไม่มีแสงไฟสักนิด แต่ทั้งสองไม่จำเป็นต้องใช้แสงเลยเพราะถูกฝึกมาตั้งแต่อายุ 7 ขวบ จนจำชิ้นส่วนอาวุธแทบทุกชนิดได้ขึ้นใจถึงขั้นหลับตาประกอบได้

หลังจากนั้นทั้งคู่ก็เดินไปตามทางระบายน้ำจนไปหยุดอยู่ใต้ผาที่อับหนึ่ง ซึ่งแน่ใจว่าข้างบนคือห้องใต้ดินของตึกที่เป็นเป้าหมาย ที่เหลือก็แค่รอเวลาลงมือ

ทั้งสองนั่งหันหลังชนกัน เซโรนึกถึงความฝันเมื่อคืนแล้วอดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมเขาถึงฝันแบบนั้น

แต่ยังไม่ทันนึกหาคำตอบเสียงระเบิดก็ดังขึ้น มันดังมาจากที่ไกลๆ แต่พวกเขาก็รู้สึกได้ เพราะอุโมงค์ระบายน้ำกำลังสั่นสะเทือนอย่างแรง ทั้งคู่รีบลุก

ขึ้นและมองหน้ากันก่อนจะไต่บันไดขึ้นไปเปิดฝาท่อ

“นี่มันผิดแผนแล้วนะ เสียงระเบิดดังแบบนี้พวกมันก็รู้ตัวหมดพอดี แหมนี่ยังก่อนเวลาที่นัดกันไว้ด้วย” ซิลินตะโกนคุยกับเซโรซึ่งปีนขึ้นไปก่อน

“ฉันไม่รู้ แต่ยังไงเราก็ต้องทำตามภารกิจ รีบไปกันเถอะ” เซโรตอบเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งๆ ที่อีกไม่กี่อึดใจเขาอาจต้องเผชิญหน้ากับผู้รักษาความปลอดภัยของตึกที่มีอาวุธครบมือ แต่พอขึ้นมาถึงข้างบนกลับเป็นที่จอดรถชั้นใต้ดิน

“มันไม่ใช่ห้องใต้ดินนี่ หรือว่าพวกเรามาโดนหลอก” ซิลินสงสัย พลังความหาพิมพ์เขียว

“ใจเย็นไว้ก่อน ดูนั่น” เซโรคว้ามือของซิลินให้หยุดหา พลังกวาดตาไปเห็นลิฟต์ติดผนังตัวหนึ่งจึงรีบวิ่งนำไป เมื่อไปถึงทั้งคู่ก็ต้องแปลกใจเพราะเห็นตัวเลขแสดงว่าเขาอยู่ชั้นใต้ดินแล้ว

“เอาใจต่อดี ถ้าให้มันขึ้นก็จะเป็นชั้นบนแล้วนะ”

ซิลินถามแบบไม่หวังได้คำตอบกลับมา เซโรเดินไปสำรวจผนังลิฟต์ด้านหนึ่ง พลังแทบทุลงฟังเสียง แล้วกลับออกมาหาซิลิน

“ถ้าฉันคิดไม่ได้มิดนะ ด้านหลังลิฟต์นี้มีอีกห้อง แต่ปัญหาคือเราจะไปอีกด้านหนึ่งได้อย่างไร” เซโรส่ายหน้า “สงสัยพวกเราต้อง...”

ตูม!

เสียงระเบิดทำให้เซโรตื่นตัว หันไปมองรอบข้างเพราะกลัวว่าจะมีคนไต่บันไดขึ้น พอแน่ใจว่าไม่มีใครวิ่งมาจึงหันไปหาซิลินซึ่งกำลังโบกมือไล่ควั่นที่ลอยคลุ้งอยู่

“เอ่อ...นี่ ที่หลังกับบอกก่อนสิ เล่นระเบิดแบบนี้ได้ตายกันหมดหรอก”

ซิลินแบมือสองข้างออกเหมือนจะบอกว่า ‘แล้วจะให้ฉันทำยังไง’ แล้วพูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “เชิญคุณชายก่อนครับ”

“แบบนี้มันแอบเข้ามาตรงไหนกันนะ” เซโรบ่นพึมพำ

“เอาน่า ไหนๆ พวกมันก็รู้ตัวแล้ว มีเสียงดังอีกสักครั้งก็ไม่เห็นเป็นไรเลย” ซิลินบอกอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะตบหลังปลอบใจเพื่อน

ประตูเหล็กที่อยู่สุดทางเดินกระเด็นออกมาตามแรงระเบิด พอทั้งคู่ก้าวเข้าไป สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าคือหลอดทดลองขนาดใหญ่เรียงรายอยู่เต็มไปหมด ชายแก่ลืมหมดสติอยู่ตรงมุมห้องเพราะถูกประตูกระแทกใส่

“น่าจะเป็นที่นี่นะ หรือนายว่าไง” ซีลินหันไปถามเซโร

“ก็น่าจะเป็นแบบนั้น ดูท่าจะไม่มีทางลับที่ไหนอีกแล้วนี่ แต่ศัตรูรู้ว่าพวกเรามาแล้ว ขึ้นไปลอยไว้มีห้วงหอบเอาหลักฐานหนีไปหมด นายไปวางระเบิดซะเดี๋ยวฉันจะถ่ายรูปและหาหลักฐานภายในห้องนี้เอง” ว่าแล้วเซโรก็เดินไปสำรวจรอบๆ ห้อง เขาเห็นป้ายชื่อของชายแก่อายุประมาณ 70 ปีที่นอนอยู่ว่า ดร. สโตน จึงถ่ายรูปเก็บไว้ด้วย หลังจากนั้นจึงเดินเข้าไปสำรวจด้านในก็พบเห็นสิ่งหนึ่ง

“เฮ้ย! ซีลิน มาดูอะไรทางนี้หน่อย เร็วๆ”

“อะไรพะยะ คนยิ่งยุ่งๆ อยู่ ทำอะไรเองได้ก็ทำไปเซ่ ไม่ใช่เด็ก...เด็ก!”

ซีลินถึงกับอ้าปากค้าง เพราะสิ่งที่อยู่ตรงหน้าคือหลอดแก้วขนาดใหญ่ข้างในมีเด็กผู้หญิงอายุสิบสองหรือสิบสามปีอยู่

“นี่มันอะไรกัน”

“ดูตรงนี่สิ” เซโรเรียกไปดูป้ายเหล็กเล็กๆ ที่ติดอยู่ใต้หลอดแก้ว

“เบฮามอส...ฉันว่าชื่อนี้น่ารักเกินไปสำหรับเด็กผู้หญิงคนนี้นะ” ซีลินกะจะพูดล้อเล่น แต่พอเห็นสีหน้าของเซโรก็ต้องเงียบลง

“เดี๋ยวก่อน ฉันเคยได้ยินชื่อนี้ที่ไหนนะ มันรู้สึกคุ้นๆ มากเลย นายว่าไหม” เซโรก้มหน้าแล้วพยายามคิด แต่เหมือนมีอะไรสักอย่างทำให้เขาไม่อยากคิดถึงมัน

“ยังงี้ก็เหอะ ฉันว่าเอาเจ้าหล่อนออกมาก่อนดีกว่า ไม่แนเธออาจเป็นหลักฐานชิ้นสำคัญก็ได้” ยังไม่ทันพูดจบ ซีลินก็กดปุ่มที่เป็นคีย์บอร์ด

ครืน...

เครื่องสูบน้ำทำงาน น้ำในหลอดแก้วถูกดูดออกจนหมด ทันใดนั้นเสียงวิทยุสื่อสารก็ดังขึ้น เซโรรีบคว้าสายที่ปกคลุมซึ่งที่จริงมันคือวิทยุสื่อสารขนาดเล็กที่เย็บติดกับชุด

“นี่พิราบคราม ทางนี้บรรลุป้าหมายแล้ว ได้ตัวดอกเตอร์เจนอสผู้ต้องสงสัยว่าเป็นหัวหน้าทีมวิจัยมาแล้ว ตอนนี้นำตัวไปยังจุดนัดหมาย ทางพวกนาย

เป็นไงบ้าง” เสียงเรเซลดังผ่านสายนั้นมา

“นี่อีกาดำ...”

ยังพูดไม่ทันจบ ซีลีนก็ดึงสายไปพูดแทน

“พวกเราเจอหลักฐานชิ้นใหญ่ กำลังจะนำไปฝาก อีกลิบนาที่เจอกันที่จุดนัดหมาย อ้อ บอกแฟนพี่สาวด้วยนะว่าอย่าม้อลั่นจนยิงพลาดไปโดนตัวประกันล่ะ”

“ไอ้เด็กบ้า ถ้าเจอตัวแกเมื่อไรฉันจะ...” เสียงของชาร์ปดังแว่วมา

“แล้วได้รับการติดต่อจากทีมเหยี่ยวขาวบ้างไหม” เรเซลรีบพูดก่อนที่จะชาร์ปจะสบถออกมา

“ไม่เลย แอมยังลงมือก่อนกำหนดด้วย ต้องเกิดอะไรขึ้นแน่” ซีลีนตอบพลางมีสีหน้ากังวลใจ

“ฉันก็รู้สึกแบบนั้น ฉันรีบมารวมตัวกัน เลิกการติดต่อ”

ตามทางเดินไปห้องโถงชั้นหนึ่งเงียบราวกับตึกร้าง ซีลีนและเซโรต่างรู้สึกถึงความผิดปกติ ทันใดนั้น ไฟที่ลิฟต์ตัวหนึ่งก็สว่างขึ้นแล้วลิฟต์ก็เปิดออกทั้งคู่จึงหันป็นไปเตรียมยิง

“เฮ้ย! นี่พวกเราเอง” บินโด้ตะโกนบอกมา

“แล้วนั่นแบกอะไรมาด้วยนะ” เรเซลรีบถามก่อนที่จะชาร์ปจะเข้าไปหาเรื่องซีลีน

“นี่ไงล่ะ หลักฐานชิ้นโบแดงที่พวกเราเอามาด้วย” ซีลีนตอบด้วยความภาคภูมิใจ พร้อมกับเปิดผ้าคลุมที่ห่อเด็กผู้หญิงเอาไว้ให้ทุกคนเห็น

“โอ้ พระเจ้า! นี่พวกมันถึงกับทดลองกับคนเชี่ยวชาญหรือนี่ แอมยังเป็นคนอีกต่างหาก จิตใจพวกมันทำด้วยอะไรกัน” เรเซลอุทานออกมา ถึงจะพูดด้วยน้ำเสียงสลดหดหู่ แต่แววตาคู่นั้นราวกับอยากฝึกพวกที่ถูกพูดถึงเป็นชิ้นๆ หญิงสาวหันไปทาง ดร. เจนอสซึ่งยืนฟังกำแพงชาลันเหมือนกับกระดุกจะหักเสียให้ได้ สีหน้าแววตาของเขาหวาดกลัวถึงขีดสุด

“นะ...นะ...นี่พวกเธอเอามาด้วยทำไม มะ...มะ...ไม่รีบหนีกันอีก”

ทั้งหมดมองหน้ากันอย่างสงสัย แต่ยังไม่ทันจะคิดคำถามก็มีคนบอก

คำตอบให้เสียแล้ว

เด็กหญิงค่อยๆ ลูกขึ้นยืน ผ้าที่คลุมตัวไหลจากบ่าลงไปกองที่พื้น ทุกคนหันไปมองพร้อมกัน ทันใดนั้นร่างของเด็กหญิงก็สิ้นกระตือรือร้นแรง สีผิวที่ขาวเนียนค่อยๆ ปริแตกออก เผยให้เห็นเนื้อสีดำ กล้ามเป็นมัดๆ เธอโน้มตัวไปข้างหน้า เอามือยันพื้น มือที่เรียวงามตอนนี้เปลี่ยนเป็นเท้าของสัตว์สี่ขา เธอเงยหน้าขึ้นมองเพดาน หน้าของเธอค่อยๆ แยกออกจากกันราวกับใส่หน้ากากปากและจมูกยื่นออกมาเหมือนสุนัข เขาสองอันแทงทะลุออกมาบนหัว บัดนี้เด็กหญิงกลายเป็นสัตว์ประหลาดคล้ายกระต๊องสีดำ ไม่หลงเหลือสภาพเด็กผู้หญิงที่เคยเห็นอยู่เลย

“หนีออกแล้ว! รีบหนีเร็วทุกคน” เซโรตะโกนลั่น

แต่เสียงของเขากลับกลายเป็นสัญญาณลี้ภัย ทุกคนเหนียวไถ่ไปในใส่เจ้ากระต๊องสีดำที่อยู่ตรงหน้าอย่างพร้อมเพรียงกันซึ่งตอนนี้มันกำลังหมอบอยู่รอบตัวมีแต่เสียงกระสุนปืนที่พุ่งออกจากกระบอกปืนและเสียงปลดกระสุนปืนที่หล่นกระแทกพื้น เซโรได้แต่ตะโกนห้าม แต่ราวกับว่าเสียงของเขาถูกดูดกลืนไปจนหมด เมื่อกระสุนนัดสุดท้ายถูกยิงออกไป สภาพรอบตัวจึงกลับมาเป็นเหมือนเดิม

“หนีเร็ว!” เซโรตะโกนสุดเสียง

“หนีทำไม ในเมื่อไอ้ตัวบ้านั้นและเป็นเนื้อมดไปแล้ว” ชาร์ปตอบอย่างมั่นใจ แต่กลับหน้าซีดลงกว่าเดิม

“มันเป็นเบฮามอส! กระสุนปืนแค่นี้ทำอะไรมันไม่ได้หรอก!” เซโรตะโกนเถียงอย่างเอาเป็นเอาตาย

“ซิ! เบฮามอสอะไร ไม่เห็นเคยได้ยิน แกกลัวจนเสียสติไปแล้วหรือ?” ชาร์ปหมุนตัวหันไปโต้ตอบ ทั้งที่มือไม้ยังสั่นระริก

ทันใดนั้น สิ่งที่ชาร์ปคิดว่ามันเป็นกองเนื้อมดข้างหลังเขาก็ลุกขึ้นยืนส่ายหัว ตามร่างกายไม่มีร่องรอยถูกยิงแม้แต่แห่งเดียว มันค่อยๆ หันไปมองกลุ่มคนที่หนีอยู่ แล้วหรีดตาลงอย่างเจ้าเล่ห์พลางแสยะยิ้มจนเกือบถึงตำแหน่งที่เคยเป็นใบหู เผยให้เห็นเขี้ยวแหลมขาวสะอาดเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ

“ชาร์ป วิ่ง!”

เรเซลเป็นคนแรกที่ตะโกนบอก แต่ยังไม่ทันสิ้นเสียง เบฮามอสก็กระโดดผ่านตัวของชาร์ปไปเสียแล้ว ชาร์ปหลุดลงกับพื้น เลือดพุ่งกระฉูดออกมาจากคอที่ไร้ศีรษะ

“ไม่!” เรเซลร้องเสียงหลง แทบไม่อยากเชื่อสายตาตัวเองและสิ่งที่เกิดขึ้น เธอเหินวไถ่ป็นใส่เบฮามอสแต่กลับไม่มีกระสุนออกมา จึงเปลี่ยนเป็นหยิบมีดแทนแล้ววิ่งไปหามันอย่างบ้าคลั่ง

“อย่า! เรเซล!”

เซโร่ร้องห้ามแล้วทำท่าจะขยับตัวตามไป แต่ซีลินดึงแขนไว้และลากให้ถอยห่างออกมา บินิได้ลาก ดร. เจนอสให้ตามมาด้วย ซึ่งต้องออกแรงมากพอดูเพราะราวกับว่าวิญญาณของฝ่ายนั้นออกจากร่างไปแล้ว

“แก!”

เรเซลกระโดดขึ้นหลังของเบฮามอสและระดมแทงมีดลงกลางหลังไม่ยั้ง แต่กลับไม่ระคายผิวของมันเป็นราวกับแทงใส่ก้อนหิน พอเบฮามอสสะบัดตัว ร่างของเรเซลก็ลอยไปชนกำแพงข้างลิฟต์อย่างแรงจนสะท้อนถึงขนาดที่คนอื่น ๆ ยังรู้สึกได้ มันค่อยๆ เดินเข้าไปหาหญิงสาวอย่างสบายใจเมื่อเห็นว่าเธอหมดทางสู้ เรเซลค่อยๆ ขยับตัวขึ้นมานั่ง แต่ขาของเธอหักเสียแล้ว ราวกับรู้ชะตากรรมของตัวเอง หญิงสาวล้วงเอาอาวุธอย่างสุดท้ายขึ้นมา...ระเบิดมือลูกเดียวที่เธอมี ตอนนี้ไม่มีอะไรให้เธอเสียอีกแล้ว

“เรเซล!” เซโร่ร้องขึ้น

“วิ่งไปเซโร่ พวกนายต้องรอดให้ได้นะ”

แล้วหญิงสาวก็หันไปหาเบฮามอสซึ่งกำลังเดินอย่างสามชุกเข้ามา เธอไม่มีทางถอยแล้วเพราะเพิ่งกดระเบิดมือให้ทำงาน ทันทีที่เธอปล่อยมือออกมา มันจะระเบิดทันที เมื่อเบฮามอสเดินเข้ามาใกล้ตัวเธอ มันก็อ้าปากเตรียมกินอาหารสุดโปรดของมัน

“เฮนี่ไปกินแทนซะ”

เรเซลยื่นมือที่มีระเบิดใส่ปากของเบฮามอส แต่เหมือนกับมันรู้จึงหุบปากลงและพุ่งตัวกระแทกเรเซลติดกับผนัง เขาของมันฉีกหญิงสาวขาดเป็นสองท่อน ระเบิดหลุดมือทันทีที่เธอสิ้นลมหายใจ

ตูม!

ตึกทั้งหลังสั่นสะเทือนรุนแรง และเพราะได้เรเซล่วงเวลาไว้ พวกเซโรจึงได้มีเวลาพักหายใจที่ชั้นสอง บินิได้รับหั่นมากระชากคอเสื้อของ ดร. เจนอส

“เฮ้ย! ฉันให้เวลาแกอธิบายเรื่องไอ้ตัวประหลาดนั่นหนึ่งนาที่ ไม่งั้นฉันจะส่งแกให้มันกินเป็นคนแรก” เขาพูดโดยไม่พักหายใจ

ดร. เจนอสเริ่มมีสติกลับคืนมาบ้างแล้ว แต่กว่าคำพูดจะหลุดออกมาจากปากได้ ก็เมื่อปากกระบอกปืนในมือของบินิได้ย้ายไปอยู่ในปากของเขาแล้ว

“มันเป็นเบฮามอส หนึ่งในโพรเจกต์ไบโอนอยส์ ร่างมนุษย์เทียมที่สร้างมาจากยีนของมนุษย์กับสัตว์ประหลาดโบราณที่สูญพันธุ์ไปแล้ว มัน...”

ดร. เจนอสยังพูดไม่จบ บินิได้ก็หันไปหาเซโร แล้วกระชากเสียงถาม “เมื่อไหร่ที่แกทำท่าเหมือนรู้จักมักคุ้นกะไอ้ตัวนั้นดีนี่ แต่ช่วยบอกฉันหน่อยซิว่าแกไปรู้จักสัตว์ประหลาดที่สูญพันธุ์แบบนี้มาจากไหน ทื่อ”

“ฉันไม่รู้ ฉันไม่รู้จริงๆ อยู่ๆ มันก็แวบขึ้นมาในหัว” เซโรบอกแล้วก็มหันดาลง เพื่อคำตอบที่แม้กระทั่งเขาก็อยากรู้จะมีใครทำตกไว้ที่พื้น

“พอเลย พอๆ อย่างมาวซึกใช้อะไรกันอยู่เลย ตอนนี้เรามาตกลงกันดีกว่าว่าจะเอาอย่างไรต่อดี จะสู้หรือหนี ทื่อ? นายจะว่าไงเซโร” ซิลินหันไปจ้องหน้ารอคำตอบจากเซโร

“ฉันไม่เอาด้วยนะ อยากทำอะไรก็เชิญ ฉันจะพาดอกเตอร์ออกทางประตูหน้า ส่วนพวกแก...ถ้าอยากขึ้นไปหาลูกพี่แกที่ชั้นบนก็เชิญเลย”

ขณะที่บินิได้ยืนโต้เถียงกับพวกเซโรอยู่ เขาไม่รู้ตัวเลยว่ามัจจุราชที่กำลังจะพรากวิญญาณของพวกเขา กำลังคืบคลานเข้ามาใกล้แล้ว

3

ทางเดินของชีวิตใหม่

ดัง...

เสียงลิฟต์ด้านหลังดังขึ้น แต่ไม่มีใครได้ยินเพราะกำลังถกเถียงกันอย่าง
หน้าดำคร่ำเครียด ประตูลิฟต์เปิดออก บางอย่างที่อยู่ข้างในกำลังจ้องมองเหยื่อ
อันโอชะที่อยู่เบื้องหน้าห่างไปเพียงไม่กี่ก้าว น้ำลายของมันหยดลงพื้น มันกำลัง
อดใจเพื่อไม่ให้เหยื่อรู้ตัว พลางก้าวเท้าออกจากลิฟต์อย่างเชื่องช้า

“จะให้ฉันพูดอีกกี่ครั้ง ทือ? ฉันไม่คิดว่าคนอื่นนอกจากพวกเรายังมีชีวิต
อยู่” บินิโต้ยืนยันความคิดของเขา

“ถึงแม้มันจะมีความเป็นไปได้เล็กน้อย ฉันก็จะไป ฉันไม่ว่าอะไรถ้านาย
จะไม่ไปด้วย แต่นายจะเอาอาวุธไปไม่ได้” เซโรยืนกรานขณะตรวจเช็คอาวุธ
ที่เหลืออยู่ “เพราะยังไฉนาก็...”

ขณะที่เซโรหันไปพูดกับบินิโต้ เขาก็เลื้อยไปเห็นเจ้าตัวร้ายย่องมายืน
ยิ้มกริมอยู่ข้างหลังเสียแล้ว

“ข้างหลังนาย!”

เซโรพุ่งตัวเต็มแรง มือหนึ่งกระชากแขนของบินิโต้ให้หมอบลง อีกมือ
กดโกปิ่นลั่นกระสุนใส่ปากที่อ้าค้างของเบฮามอส แต่มันกลับกระโดดถอยไป
ข้างหลังอย่างว่องไวผิดกับรูปร่างที่ใหญ่โต เซโรไม่ปล่อยให้มันตั้งหลัก เขาวิ่งไป
ตามทิศทางที่มันถอย เจ้าเบฮามอสเบิกตากว้างแล้วทางเขาของมันเสียขึ้น

ใส่บริเวณท้องของเซโร แต่เพราะเป็นไปตามที่คิดไว้เซโรจึงสไลด์ตัวหลบพันไปได้อย่างหวุดหวิด ตอนนั้นเขาจึงมาอยู่ที่ใต้ท้องของมันแล้ว

“ลองดูซิว่าตรงนี้ของแกจะแข็งด้วยไหม” ว่าแล้วเซโรก็เอาปืนไปจ่อที่ใต้ท้องของเบฮามอส

ปัง! ปัง! ปัง! ปัง! ปัง! ปัง! ปัง!

“ฮุม!”

เจ้าเบฮามอสยกสองขาหน้าขึ้นแล้วร้องด้วยความเจ็บปวด บริเวณท้องของมันมีเลือดพุ่งออกมาตามรูกระสุน

‘ได้ผลแฮะ’ เซโรร้องในใจหลังจากที่เบฮามอสค้างอยู่ท่านั้นหลายวินาที ก่อนจะล้มลงกระแทกกับพื้น

ทุกคนยืนมองมันเหมือนกับเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านไปไม่กี่วินาทีนั้นเป็นเพียงฝันตื่นหนึ่ง

“ฮ่าๆ” บินิได้ระเบิดเสียงหัวเราะ เขาเดินไปหาเบฮามอสที่นอนแน่นิ่งอยู่ แล้วเอาเท้าข้างหนึ่งเหยียบตัวมันไว้ “นี่กว่าจะเน่”

“เป็นไงบ้าง” ซิลินพยุ่งให้เซโรลุกขึ้น ไม่ใส่ใจบินิโต้ที่ดีใจจนเข้กไม่แน่ใจว่าบ้าไปแล้วหรือยัง

“อย่าประมาทมันนะ มันเป็นไบโอนอยล์เกรด A ไม่น่าจะตายง่ายๆ แบบนี้” ดร. เจนอสเอ่ยพลางขยับออกห่างจากเบฮามอสเรื่อยๆ “ความสามารถในการฟื้นตัวของมันเร็วกว่าปกตินับร้อยเท่า...”

ยังพูดไม่จบ เบฮามอสก็ล้มตาศีขึ้นอีกครั้ง บินิโต้ไม่ทันหันมาเห็น มันจึงกัចขาของเขา

“โอ๊ย!”

เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดดังกึกก้อง เบฮามอสยืนขึ้นขณะคาบขาของบินิโต้ไว้ มันลืมรสชาติเนื้อมนุษย์เป็นๆ ด้วยการขบคมเขี้ยวเข้าหากันอย่างซ้ำๆ

“เซโร ฉันมีแผนแล้ว” ซิลินมีสีหน้าพรั่นพรึงและหน้าซีดลง “นายรีบพาดอกเตอร์ไปที่ลิฟต์นะ ฉันว่าที่ดาดฟ้าน่าจะมึเฮลิคอปเตอร์หรืออะไรสักอย่าง”

“แล้วนายล่ะ” เซโรสะดุ้งเพราะเริ่มเดาแผนของซิลินออก เขารีบคว้าแขนอีกฝ่ายไว้ “อย่านะ มันยังมีทางอื่นอยู่”

“ทางไหนล่ะ ยอมรับเถอะว่าตอนนี้เราจนตรอกแล้ว...ฉันจะล่อมันไปที่ชั้นใต้ดิน ที่นั่นมีระเบิดที่พวกเราวางไว้ คอยดู...ฉันจะระเบิดมันให้เป็นจุนเลย ดูซิมันจะฟื้นขึ้นมาได้อีกไหม”

แววตาของซีลินแสดงถึงความมุ่งมั่น ตรงกันข้ามกับเซโรที่ยืนส่ายหน้า อย่างอัจนปัญญา

“จูนไปด้วยกัน ถ้าตายก็ตายด้วยกัน”

“ไม่ได้ อย่างน้อยนายต้องรอดกลับไปให้ได้ ลืมคำสาบานที่ให้ไว้กับแอนนา แล้วเธอ” ซีลินหันมาจ้องหน้าเซโรอย่างจริงจัง

“แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่ ไปเร็ว มันเล่นกับบิโนโต้เบือแล้ว” ซีลินผลักเซโรไปข้างหลัง “เฮ้! ยังไงก็ช่วยรักษาคำสาบานแทนฉันด้วยนะ”

เขาเอ่ยแล้ววิ่งไปทางบันได

“ทางนี้พี่ถึก มากินดินเนอร์เร็ว!”

เบฮามอสมองตามซีลินไปแล้วหันไปมองเซโร แต่สุดท้ายมันก็เลือกที่จะวิ่งตามซีลินไป

ไม่มีแม้แต่เวลาให้เสียใจ ทุกวินาทีที่ผ่านไปแลกมาด้วยชีวิตของเพื่อนๆ
...เมื่อเซโรเข้าไปในลิฟต์พร้อมกดไปที่ชั้นดาดฟ้า เขาทูปผนังลิฟต์ด้วยความโมโหตัวเองที่ไม่สามารถทำอะไรได้ ลิฟต์ถูกดึงขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ภายในหัวของเขามีคำถามมากมาย

มันเกิดอะไรขึ้น?

เป็นคำถามที่วนเวียนอยู่ในสมองของเขา...หรือว่านี่เขากำลังฝันอยู่?

น้ำตาค่อยๆ ไหลออกมา เป็นครั้งแรกที่เซโรร้องไห้ เพราะคนที่เขาคิดว่าเป็นเพื่อนแท้เพียงคนเดียวกำลังจะตายโดยที่เขาช่วยอะไรไม่ได้เลย

ตูม!

เสียงระเบิดดังขึ้นเรียกสติของเซโรให้กลับคืนมาอีกครั้ง ลิฟต์ลั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ดร. เจนอสนั่งเอามือยึดผนังไว้แล้วกลับตาบิ ส่วนเซโรก็ภาวนาขอให้ลิฟต์ตก มีเสียงระเบิดดังตามมาอีกหลายครั้งจนกระຈກในลิฟต์แตกหมด

เมื่อแรงลั่นสะเทือนหยุดลง ลิฟต์ก็มาถึงชั้นดาดฟ้าพอดี ประตูลิฟต์เปิดออก แต่สิ่งที่อยู่เบื้องหน้ากลับดับความหวังทุกอย่างทุกอย่างไปจนหมดสิ้น

แปะๆๆ

“ไอ้โฮเฮะ ขอตบมือให้เลย ยอดเยี่ยมมาก บอกตามตรงนะ นายทำให้ฉันเสียพนันเลย เพราะฉันพนันว่าพวกนายจะโดนเบฮามอสของฉันจัดการหมด”

ชายหนุ่มผมสีเงินยาวสลายถึงกลางหลังในชุดทักซิโดสีขาวยืนตบมือด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม รอบข้างเขาเต็มไปด้วยชายฉกรรจ์ไม่ต่ำกว่า 50 คนในชุดทหารสีดำใส่หมวกรูปทรงประหลาดคล้ายหมวกกันน็อก ทุกคนผูกผ้าพันคอสีแดงมีตรารูปงูสามตัวเลื้อยพันกัน และถือปืนที่เซอร์ไม่เคยเห็นมาก่อน

“อ่า...แยจ้ง ลืมแนะนำตัว ฉันชื่อชินฮะ เป็นทั้งประธานและผู้อำนวยการของอาคินนาติน เอ่อ...แล้วจะว่าไงดี” ชินฮะเอ่ยพลาถกหัวขณะใช้ความคิดก่อนจะยิ้มเหมือนไร้เดียงสา “คนที่อยู่ข้างๆ เธอละ เขาเป็นคนของฉัน ยังไงก็ปล่อยตัวมาได้ไหม”

เซอร์เข้าใจสถานการณ์โดยรวมแล้ว ถ้าเขาปล่อยดร. เจนอสไป ทุกอย่างก็จบ เขาจึงใช้แผนตัวประกันด้วยการใช้ปืนจ่อไว้ที่ข้างลำตัวของดร. เจนอส

“ใจเย็น...คนเก่ง ฉันมีของแลกเปลี่ยนที่นายเห็นแล้วต้องชอบแน่นอน”

ชินฮะบอกแล้วหันไปพยักหน้าให้ลูกน้องที่ยืนอยู่ข้างหลัง จากนั้นไม่นานเฮลิคอปเตอร์ลำหนึ่งก็บินลงมาจอดตรงกลางลานดาดฟ้า

“หนึ่งชีวิตแลกกับอีกหนึ่งชีวิต แกรมเฮลิคอปเตอร์ให้อีกหนึ่งลำด้วยนะ” รอยยิ้มยังคงปรากฏอยู่บนใบหน้าของชินฮะ

เซอร์มองเฮลิคอปเตอร์แล้วก็เข้าใจความหมายทันที

“วาส!?” ชายหนุ่มตะโกนเรียกวาสที่นั่งอยู่ในเฮลิคอปเตอร์โดยมีทหารนายหนึ่งคุมตัวไว้ ก่อนหันกลับไปมองชินฮะ “แล้วอีกคนละ”

รอยยิ้มบนใบหน้าของชินฮะค่อยๆ จางหายไป

“ถ้านายหมายถึงโลโก้ ฉันคงต้องเสียใจด้วย รายนั้นไม่ยอมให้พวกเราจับเป็น เลยระเบิดพลีชีพตัวเองไปแล้ว”

เมื่อได้ยินประโยคนี้ เซอร์รู้สึกราวกับจิตใจที่บอบช้ำจากการสูญเสียคน

สำคัญต๊อตๆ กันกระซอกหัวใจของเขาออกมา แต่ตอนนี้จะร้องไห้ไม่ได้ เพราะเขาต้องรอดชีวิตไปให้ได้

“ตกลง ให้ฉันกับดอกเตอร์เดินไปถึงเฮลิคอปเตอร์ก่อน ฉันถึงจะปล่อยตัว” เซโรกัมหน้าและเอ่ยซ้ำๆ

“ไม่มีปัญหา” ซินสะตกลงก่อนจะหันไปเรียกทหารที่อยู่บนเฮลิคอปเตอร์ลงมา

“เป็นไงบ้างวาส” เซโรรับถามด้วยความเป็นห่วงทันทีที่ไปถึง วาสที่นั่งหมดสติอยู่ค่อยๆ ลืมตาขึ้น

“ฉัน...ขอโทษนะเซโร”

“ไม่เป็นไร ตอนนี้...”

ฉีก!

มีดเล่มหนึ่งเสียบเข้าที่สีข้างของเซโรจนมิดด้าม เขาก็มองหน้าลงมองอย่างแทบไม่ยากเชื่อ วาสเป็นคนแทงเขา!

“ทำไม...วาส?” เซโรกลักรั้งความเจ็บปวดแล้วถาม พอวาสดึงมีดกลับเลือดที่ปากแผลก็พุ่งกระฉูดออกมา

“ฉันอยู่กับพวกแกมาห้าปีแล้ว ห้าปีที่ไม่มีอะไรเลย เอาชีวิตมาเสี่ยงเพื่อเศษเงิน ตอนนี้มีคนเสนอเงินก้อนใหญ่ให้ฉัน ถ้าฉันไม่รับไว้ก็จะเป็นคนโง่ที่สุดในโลกแล้วละ”

เขาพูดจบก็ถีบเซโรลงจากเฮลิคอปเตอร์ ก่อนจะกระโดดตามลงมาแล้วเดินไปหาซินสะ

“ทุกอย่างเรียบร้อยตามที่ตกลงกันไว้นะ คุณซินสะ”

“ขอบคุณวาส ทุกอย่างเรียบร้อย นี่ครับ...เงินที่คุณต้องการ” ซินสะยื่นกระเป๋าเงินใบโตให้ วาสรีบรับไปอย่างร้อนรน “อ้อ! คุณวาส คุณลืมของไว้เนอะ”

ซินสะก้มลงหยิบมีดของวาสที่พื้นขึ้นมาพิจารณา แต่ยังไม่ทันที่คนถูกเรียกจะหันกลับมา มีดเล่มนั้นก็ปักหัวฝายนั่นเสียแล้ว

ฉีก!

“วันนี้คุณแทงเพื่อนคุณได้ ลักวันคุณอาจแฉกกลับมาแทงฉันก็ได้... ลาก่อน ไช้ชยะ”

แล้วร่างของวาสก็ล้มลงกระแทกพื้นดังตึง

“เออะ นายคงซื้อเซโรลีนะ” ชินฮะเดินเข้าไปหาเซโรซึ่งนอนอยู่ แล้วก้มลงพูดใกล้ๆ “มีข้อเสนอพิเศษสำหรับนาย เพียงแค่ยอมให้ความร่วมมือในโปรเจกต์ไปโอนอยส์ นายก็จะรักษาชีวิตไว้ได้”

“แกละให้ฉันเป็นสัตว์ประหลาดแบบนั้นหรือ ฮ่าๆ ผันไปเถอะ ฉันไม่ยอมเด็ดขาด” เซโรพูดพลาพยายมายันตัวลุกขึ้นยืน

“น่าเสียดายนะ ฉันจะชอบนายมากเลย ทั้งๆ ที่มีความสามารถขนาดนี้” ว่าแล้วชินฮะก็หันหลังให้และเดินห่างออกไป เมื่อผ่านพวกทหาร เขาก็ยกมือให้สัญญาณลงมือ

“นี่ฉันต้องมาตายที่นี้จริงๆ เหรอเนี่ย...แอนนา ซิลิน ฉันขอโทษที่รักษาสัญญาไว้ไม่ได้...หลังจากตายไปแล้วจะเป็นยังไงนะ”

ความคิดต่างๆ นานาประดังเข้ามาในสมองของเซโร เขาค่อยๆ หลับตาลง เตรียมใจรับชะตากรรมที่จะเกิดขึ้น

“เฮ้ย อย่าเพิ่งตัดใจสิ”

เสียงหนึ่งดังแว่วมา ทันใดนั้นภาพที่ปรากฏขึ้นคือห้องขนาดใหญ่ มีบันไดเวียนอยู่เต็มไปหมด

“ทางนี้” เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้งที่ด้านหลัง

เซโรรับหมุนตัวหันไปมอง แต่เบื้องหน้ากลับเป็นเด็กน้อยอายุประมาณเก้าหรือสิบขวบ สวมหน้ากากสีขาวที่ดูเหมือนทำมาจากเหล็ก เจาะรูไว้เพียงให้เห็นแค่ดวงตาข้างเดียวเท่านั้น ชุดที่สวมใส่ดูแปลกตา เป็นเสื้อเชิ้ตที่มีจีบระบายที่ลำตัวเหมือนชุดขุนนางสมัยก่อน รับกับกางเกงขาวยาวผ้ากำมะหยี่ เด็กชายยืนเกาะราวบันได จ้องมองเซโรอย่างมีเลศนัย

“ที่นี่ที่ไหน แล้วฉันมาที่นี่ได้อย่างไร แล้วนายเป็นใคร...นี่ใช่ไหมสิ่งที่จะถามเซโร” เด็กคนนั้นพูดราวกับรู้ล่วงหน้า

เซโรตกใจทำตาโต

“ที่นี่ก็คือห้องในจิตใจของข้าและแก ส่วนรายละเอียดไว้ต่อไปแกละรู้เองเออละ มาเข้าเรื่องเลยดีกว่า...ทำไมแกถึงคิดตัดใจยอมรับความตายซะล่ะ”

เด็กคนนั้นนั่งลงที่เชิงบันได

“ฉันสู้ไม่ได้ ฉันสูญเสียพรรคพวก ฉันไม่มีอาวุธและพลังอีกแล้ว” เซโร่
นั่งลงที่พื้นห้องแล้วกล่าวอย่างท้อแท้

“ฮ่าๆๆ แกมัวไปมองอะไรอยู่ เซโร่ สิ่งที่เราเรียกว่าพรรคพวกนั้นมีประโยชน์
อะไรกับแกเธอ...มีแต่เป็นตัวถ่วง แล้วอาวุธนะเธอ...ก็มือคุณนี่ไง แกยังมีมือ
มีขาอยู่นะ” น้ำเสียงของเด็กชายเปลี่ยนไปราวกับไม่ใช่เสียงของเด็กอายุ 9 ขวบ
มันดังกังวานเต็มไปด้วยพลังอำนาจ

“มือเธอ? แล้วฉันจะใช้มือทำอะไรได้ พลัง...ถ้าฉันมีพลังมากกว่านี้
ล่ะก็” เซโรยกมือทั้งสองขึ้นกำแน่น กูร็องระบายความแค้นออกมา

“อยากได้พลังเธอ ได้! ข้าจะให้พลังกับแกเอง พลังอำนาจอันยิ่งใหญ่
พลังที่ใครๆ ต่างถวิลหา พลังที่ทุกสรรพสิ่งต้องหวาดกลัว พลังที่จะพลิกผันชีวิต
ให้เป็นอีกด้าน พลังที่จะนำแกเข้าสู่ทางเดินใหม่!”

พอลิ้นเสียงของเด็กน้อย ทุกอย่างก็กลับเป็นปกติ เสียงป็นดังขึ้นรอบ
ทิศทาง กระสุนจำนวนมากพุ่งออกมาจากปืนแต่ละกระบอก!

สำหรับเซโร่มันดูเหมือนเวลายาวนานไม่มีที่สิ้นสุด กระสุนค่อยๆ วิ่งออก
มาจากกระบอกปืนเหมือนภาพสโลว์โมชั่น เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ร่างกาย
เริ่มร้อนผ่าวราวกับจะลุกเป็นไฟ ความเจ็บปวดหายไปสิ้น เหลือเพียงพลังกำลัง
ที่อัดแน่นในร่างกายและจิตใจที่ถวิลหาการฆ่าฟัน

“อ้า!”

เซโร่ทนไม่ไหวจึงระเบิดเสียงร้องออกมา พร้อมกับวิ่งเข้าหากระสุนปืน
ที่ยิงกราดอยู่เบื้องหน้า เขาเห็นมันเคลื่อนที่ได้ช้ากว่าแต่ กระสุนแต่ละนัดหมุน
ค้างอยู่กลางอากาศ ขณะที่ตัวเขากลับเคลื่อนไหวได้รวดเร็วอย่างไม่เคยเป็น
มาก่อน พอเขาเข้าถึงตัวฝ่ายตรงข้ามที่อยู่ใกล้ที่สุดเขาก็ยืนจ้องชายคนนั้น เพราะ
แปลกใจว่าทำไมอีกฝ่ายถึงไม่เห็นเขายืนอยู่ตรงหน้า

“ฮ่ามัน! ฮ่ามัน! ฮ่ามัน!”

เสียงเด็กคนนั้นดังขึ้นในสมองของเขากอีก ร่างกายของเซโร่เริ่มเสียการ
ควบคุมและมือไม้ก็ขยับไปเอง

แควก!

เสียงเหมือนผ้าฉีกขาดดังขึ้น ก้อนเนื้อหลุดติดมือที่พาดใส่แขนของนายทหารคนนั้น คนอื่นๆ เพิ่งมองเห็นว่าเซโรหายไประลอกที่เดิมแล้ว นายทหารคนที่อยู่หน้าสุดรู้สึกซาๆ ที่แขนจึงก้มลงมอง บัดนี้แขนของเขาเต็มไปด้วยเลือดที่พุ่งออกมาจากบาดแผลขนาดใหญ่ที่คว้านเอาเนื้อหายไปจนเห็นกระดูก

“โอ๊ย!” เสียงร้องโหยหวนดังกึกก้องเรียกให้ทุกคนหันมามองความน่าสยดสยอง

ฉะ!

หัวของทหารอีกคนหลุดกระเด็นกลิ้งไปที่กลางกลุ่ม

แควก!

หน้าอกของอีกคนถูกแหวกออกจนเห็นเครื่องในครบทุกชิ้น

เมื่อได้ยินเสียงโวยวาย ชินฮะจึงหันกลับมาดู ภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้าราวกับเป็นการลงโทษในขุมนรก ลักษณะการตายของทหารแต่ละคนแปลกพิสดารชวนสยอขวัญ แต่ชินฮะรู้ว่าไม่ควรอยู่ต่อจึงรีบหนีไป ปลอบยี้ให้ลูกน้องตายแทนทีละคน

“ไม่! หยุด! อย่าทำแบบนั้น” เซโรร้องห้ามตัวเองซึ่งสวมบทมัจจุราชที่กำลังสนุกสนานกับการทำลายสิ่งมีชีวิตที่อยู่ตรงหน้า เขาอยากหลับตาลงจะได้ไม่ต้องเห็นภาพที่อยู่เบื้องหน้า แต่ก็ทำไม่ได้

“อ้าว ไม่สนุกหรอกเหรอ” เสียงเด็กคนนั้นดังขึ้นในหัว “อย่าคิดมากเกินไป แกไม่ล้ามัน มันก็ฆ่าแก เป็นเรื่องปกติ ฉะนั้นเรามาสนุกกันดีกว่า ฮ่าๆๆ”

เสียงนั้นดังห่างออกไปเรื่อยๆ ภาพทหารคนสุดท้ายที่เซโรเห็นคือคนที่ถูกเขาล้างเลือดออกมาพันรอบตัว ทหารคนนั้นกรีดร้องด้วยความกลัวมากกว่าความเจ็บปวดก่อนสิ้นลมหายใจ

“จบสักที พอได้แล้ว” เซโรพูดกับตัวเองขณะมองหาสิ่งมีชีวิตที่อาจยังหลงเหลืออยู่ ก่อนจะล้มลงราวกับหุ่นกระบอกที่ถูกตัดสายชัก

ท่ามกลางทะเลเลือดและซากศพ เสียงหัวใจของเขาเต้นถี่รัว หัวทั้งร่างเจ็บปวดทรมานเหมือนถูกมีดตีแทงทั่วร่าง ภาพห้องฟ้ายามดึกเริ่มมัวลงราวกับถูกหมอกสีเทาเข้ากลืน เขาไม่มีแรงแม้กระทั่งลืมตาต่อไปได้

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เขารวบรวมกำลังเอื้อมสุดท้ายเพื่อลืมตาดู

แต่สิ่งสุดท้ายที่เห็นคือเบฮามอสที่ยืนก้มหน้าลงจนเกือบจะติดกับหน้าเขา และนั่นเป็นภาพสุดท้ายที่ติดตาก่อนจะหมดสติไป

เสียงเพลงดังแว่วมาแต่ไกลปลุกให้เซโรลืมตาตื่นขึ้น ตอนนี้เขาอยู่

ในห้องที่มีเตียงปูไว้ด้วยพูกที่นุ่มราวกับปุยมะเมฆ ผ่นรอบด้านเป็นไม้ทาสีขาว

เสียงดนตรีที่เขาเคยได้ยินเหมือนกับในฝันครั้งก่อนเรียกให้ลุกขึ้นจากเตียง และเดินออกจากห้องไปตามทางเดินสีฟ้าที่สะอาดเป็นเงา อากาศสดชื่น เพียงแค่สุดดมเข้าไปก็ทำให้รู้สึกเหมือนได้ล้างทุกสิ่งข้างในตัวออกไป ตอนนั้นเองที่เซโรสังเกตตัวเองว่าบาดเจ็บแผลหายไปหมดแล้ว...หรือว่าเป็นความฝัน

‘เราคงกำลังฝันอยู่มั้ง’

เซโรเดินไปถึงหน้าประตูห้อง แล้วเสียงเพลงที่ไพเราะก็หยุดลงดังภาพต่อของความฝันที่ค้างไว้ ชายหนุ่มกลินน้ำลายอย่างตื่นเต้นพลางคิดว่าหลังจากนี้จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเขาเปิดประตูตรงหน้าออก ความฝันจะจบลงหรือเปล่า หรือจะปล่อยมันไว้แบบนี้ตลอดไปได้

“เชิญค่ะ” เสียงผู้หญิงดังขึ้น ซึ่งเป็นเสียงเดียวกับเสียงคนที่ร้องเพลงเมื่อครู่ มันช่างเป็นเสียงที่ไพเราะและอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก

เซโรผลักประตูเข้าไปช้าๆ หญิงสาวในชุดแขนงุดกระโปรงสีฟ้ารัดรูปกำลังนั่งอยู่ที่เปียโนสีครีมซึ่งตั้งอยู่ริมหน้าต่างในห้องโล่งๆ

“อยากฟังอีกสักเพลงไหมคะ” หญิงสาวที่นั่งหันหลังให้ถามอย่างอ่อนโยน

“เอ่อ...”

เซโรยังไม่ทันตอบ หญิงสาวคนนั้นก็หยิบไวโอลินที่วางไว้ข้างๆ ขึ้นมาบรรเลงอีกบทเพลงหนึ่ง เซโรนั่งลงกับพื้น ฝ้ามองหญิงสาวที่บรรเลงเพลงอันแสนไพเราะให้ฟัง เขาคิดไปต่างๆ นานา

‘หรือว่านี่ไม่ใช่ฝัน เอ! หรือว่าเราตายไปแล้ว งั้นที่นี้ก็เป็นสวรรค์ เพราะมีนางฟ้าคอยขับขานบทเพลงอันไพเราะเช่นนี้’

“คิกๆ ขอโทษค่ะ มันกลืนไม่อยู่จริงๆ เธอนี้ตลกดีจังเลยนะ”

หญิงสาวหยุดบรรเลงบทเพลงอย่างกะทันหันเพราะกลืนเสียงหัวเราะไว้ไม่ไหว ก่อนจะหันหน้ามายิ้มให้เซโร และนั่นก็ทำให้เขาถึงกับตะลึงลาน หญิงสาว

คนนั้นนอกจากมีรูปร่างสง่างามแล้ว ใบหน้าของเธอยังเหมือนกับนางฟ้าที่เขาจินตนาการไว้ ผมสีทองของเธอถูกรวบเป็นมวยอย่างเรียบร้อย ดวงตาสีฟ้าครามอ่อนหวานช่างดึงดูดสายตายิ่งนัก รอยยิ้มละมุนละไมบนใบหน้าแสดงออกถึงความอบอุ่นจริงใจจนเซโรอดคิดไม่ได้

‘นางฟ้ามีจริงๆ หรือนี่ สวย...สวยจริงๆ’

หญิงสาวหน้าแดงทันที และรีบก้มหน้าหลบสายตาของเซโรทันควัน ก่อนจะเอ่ยด้วยท่าทางเอียงอาย “ฉันไม่ใช่นางฟ้าหรอกจ๊ะ เธอเองก็ยังไม่ตายด้วย ฉันชื่ออลิส...อลิส มิวเลียน ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ”

พอพูดจบอลิสก็ยิ้มให้เซโรอีกครั้ง

“เอ่อ...อะ...ผมชื่อ...” เซโรมัวตะลึงกับรอยยิ้มของอลิสจนลืมกระชังชื่อของตัวเอง

“เซโร ไม่มีนามสกุลสินะคะ อยู่กับกลุ่ม House Bird มาตั้งแต่เจ็ดขวบ ผ่านสนามรบในอาณาจักรกัสคาลมาแล้วจนทั่ว หลังจากสงครามยุติได้เปิดร้านเหล้าที่เมืองอาคาลัมบังหน้า แต่เบื้องหลังเป็นกลุ่มรับจ้างและรับงานสืบเสาะทำลายองค์กรมืดต่างๆ พวกฉันสืบประวัติเธอมาแล้วละค่ะ ขอโทษด้วยนะที่ต้องทำแบบนี้” อลิสเอ่ยขึ้นราวกับสิ่งที่เธอพูดมีเขียนแปะไว้ที่หน้าของเซโร

“ทำไมถึงรู้เรื่องของผมได้ละครับ แล้วทำไม...” เซโรเริ่มมีสติกลับมาอีกครั้งพร้อมกับความระแวงระวัง

“ฉันคิดว่ามีคนที่เหมาะจะบอกเรื่องทั้งหมดกับเธออยู่ค่ะ”

แล้วอลิสก็ลุกขึ้นเดินผ่านเซโรไปที่ประตู กลิ่นหอมที่ลอยผ่านจมูกของเซโรไปทำให้รู้สึกอ่อนวูบไปทั้งตัว อลิสหยุดยืนคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้น

“ตามฉันมานะคะ ฉันจะเปิดประตูสู่เส้นทางชีวิตสายใหม่ให้คุณเอง” อลิสพูดจบก็ผลักประตูเปิดออก แล้วเดินนำเซโรออกจากบ้านไปบนถนนที่ทาด้วยหินสีขาวสายหนึ่ง

ชีวิตของเซโรเจอเรื่องราวมากมาย แต่ครั้งนี้เขากลับไม่มั่นใจในทางเดินเบื้องหน้าจะพาเขาไปสู่จุดหมายใดในชีวิตกันแน่

4

สู่กรรณ

“นาฬิกาทรายแห่งเวลาที่หยุดเดินมานาน บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่มันจะเริ่มเดินอีกครั้ง เพื่อนับถอยหลังสู่อนาคตที่จะมาถึง เมื่อสิ้นสุดการรอคอย ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลับมาเริ่มต้นใหม่ ทุกชะตาชีวิตจะมารวมเป็นสายเดียวกัน แล้วมุ่งสู่จุดกำเนิดหรือแตกดับใกล้เคียงกันจนคาดไม่ถึง จงรอเวลานั้นเถอะ เมล็ดพันธุ์ของพระเจ้า”

ชายหนุ่มคนหนึ่งพึมพำกับตัวเองหน้าเตาผิง

ก้าวแรกที่สัมผัสพื้นถนนสีขาว มันสร้างความรู้สึกประหลาดใจแก่เซโรเป็นอย่างมาก เพราะมันไม่เหมือนพื้นถนนทั่วไป แต่อย่างก้าวเบาราวกับไร้น้ำหนัก เพียงแค่ก้าวเบาๆ ตัวเขาก็พุ่งไปข้างหน้าหลายเมตร

“ว้าว!” เซโรอุทานออกมาด้วยความประหลาดใจ ตอนนี้เขาเหมือนกระต่ายน้อยที่กระโดดโลดเต้นอยู่ โดยร่างกายเคลื่อนที่ไปข้างหน้าด้วยวิธีการกระโดด ซึ่งที่จริงเขาแค่พยายามจะเดินให้เหมือนปกติ แต่มันทำได้ยากเหลือเกิน เมื่อเท้าสัมผัสพื้นอีกครั้ง เซโรรีบคุกเข่าลงสำรวจดูพื้นอย่างจริงจังจนหน้าแทบแนบไปกับพื้นถนน ไม่สนใจสายตาของอิลิสที่ตอนนี้หัวเราะงอหาอยู่ข้างหลัง

“อืม...เหลือเชื่อจริงๆ อย่างกับไม่ได้เดินอยู่บนพื้นโลกเลย” เซโรลุกขึ้น

ยืนอีกครั้ง แล้วพยายามเดินเบาๆ รวากับหัวขโมย

“คิกๆ จะว่าไปที่นี่ก็ไม่ใช่พื้นโลกจริงๆ นั่นแหละค่ะ พื้นถนนที่นี่สร้างด้วยหินชนิดพิเศษ มีคุณสมบัติต่อต้านแรงดึงดูด แรกๆ เธออาจยังไม่ชินเลยทำให้ควบคุมการเดินเหินลำบาก แต่ต่อๆ ไปพอเคยชินแล้วจะรู้ถึงความสะดวกสบายของมันเองแหละค่ะ”

“ถ้าไม่ใช่พื้นโลก งั้นที่นี่คือที่ไหนกันครับ แล้วต่อต้านแรงดึงดูดคืออะไรครับ?”

คำถามมากมายที่เขาอยากรู้ประดังเข้ามาไม่หยุด

“คงเป็นการยากที่จะอธิบายทั้งหมดในเวลาอันสั้น เอาเป็นว่าให้เธอเรียนรู้จากประสบการณ์จริงๆ เลยจะดีกว่า ทำตามฉันนะค่ะ”

พอพูดจบ อลิสก็ใช้ปลายเท้าสะกิดพื้นเบาๆ ตัวเธอก็พุ่งไปข้างหน้า รวากับบนหลังมีปีกที่มองไม่เห็นติดอยู่ เซโรได้แต่ยืนปากอ้าตาค้าง เขาพยายามทำตามอยู่หลายครั้ง บางทีตัวเขาก็พุ่งเฉียงขึ้นไปกลางอากาศสูงเกือบห้าเมตร ก่อนจะค่อยๆ ตกลงมา บางครั้งก็เสียการทรงตัวหน้าคะมำกลิ้งไปกับพื้น

มีอยู่หลายครั้งที่ต้องเลี้ยว แต่กลับลอยตัวสูงเกินไปไม่สามารถเปลี่ยนทิศทางได้จนชนกับกำแพงบ้าน แต่โดยรวมเขาปฏิเสธไม่ได้ว่าซักจะชอบการเดินทางแบบนี้ขึ้นมาเสียแล้ว เซโรเพิ่งสังเกตว่าบ้านเรือนถูกปลูกสร้างอย่างสวยงาม ส่วนใหญ่เป็นบ้านชั้นเดียวไม่มีรั้วกัน แต่ที่ผิดสังเกตคือ เขายังไม่เห็นสิ่งมีชีวิตอื่นเลยนอกจากอลิส

“ไม่ต้องสงสัยหรอกค่ะ รอบๆ นี่เป็นหมู่บ้านพนักงานที่ทำงานอยู่ที่นี้ ตอนกลางวันจะไปทำงานกัน ส่วนพวกที่ทำกลางคืนก็จะนอนอยู่ในบ้าน” อลิสอธิบายให้ฟังพลางยิ้มให้และนำทางต่อไป

เมื่อพวกเขาเดิน (ลอย) มาถึงสุดหมู่บ้าน ที่อยู่เบื้องหน้าเซโรคือตึกขนาดมหึมา สูงจนเขาแทบมองไม่เห็นยอด ที่ประตูทางเข้าทำด้วยกระจกบานใหญ่ทั้งบาน ข้างบนเขียนป้ายติดไว้ว่าตึกอำนาจการ SPC

“มันย่อมาจาก Spirit Plan Center ค่ะ หรือที่เรียกกันอีกชื่อว่า ตึกอำนาจการกลาง”

อลิสเดินนำเซโรเข้าไปในตัวตึก พอก้าวเข้ามาแล้ว เซโรก็รู้สึกเหมือน

ประตูเสาก็ดึงลง เซโรู้สึกว่าแท่นตรงกลางห้องค่อยๆ หดลง แต่ที่จริงแล้ว กลับเป็นตัวเขากำลังลอยสูงขึ้น ชายหนุ่มตกใจจนหน้าเปลี่ยนสี

“ไม่ต้องตกใจ ลืมบอกไปว่านี่คือหลอดปรับแรงดึงดูด มันก็เหมือนลิฟต์ที่เธอเคยใช้นั่นแหละค่ะ”

สำหรับอลิสมันคงเป็นเรื่องปกติ แต่สำหรับเซโรมันดูไม่เหมือนลิฟต์อย่างที่พูดเลยเพราะไม่มีพื้นให้เขาเหยียบ แต่ยังไม่ทันที่เขาจะได้ปรับตัวกับสิ่งแปลกใหม่นี้ ตัวเขาก็หยุดค้างอยู่กลางอากาศ ที่กำแพงมีแผ่นแก้วบางๆ ยื่นออกมาได้เท่า แล้วประตูเสาก็เปิดออก ภายในเสากลับสู่สภาพปกติ เซโรู้รู้งถึงแรงดึงดูดอีกครั้ง

พอออกมาจากหลอดปรับแรงดึงดูดซึ่งทุกคนที่นี่เรียกว่าหลอดดูด มันกลับเป็นห้องเล็กๆ ที่มีประตูอยู่บานเดียวตรงหน้า ที่บานประตูมีแป้นยื่นออกมาเป็นคีย์บอร์ด อลิสเดินเข้าไปกดคำว่าห้องผู้อำนวยการ ทันใดนั้นเซโรู้สึกเหมือนตกจากที่สูง อลิสหันมามองเพราะเห็นเซโรเริ่มหน้าซีด

“เมื่อก็คือการเคลื่อนย้ายมวลสารด้วยความเร็วสูง อืม...อธิบายตอนนี้เธอคงจะยังไม่เข้าใจ แต่ตอนนี้ขอให้เธอพบกับคนคนหนึ่งซึ่งจะอธิบายเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง”

พอพูดจบสีหน้าของหญิงสาวก็เปลี่ยนไป แวดตาดูเศร้าสร้อย พอเซโรกำลังจะถามว่าเธอเป็นอะไร อลิสก็รีบเงยหน้าขึ้นแล้วบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“เรื่องราวในอดีตคือความจริงที่ไม่มีวันเปลี่ยน แต่อนาคตคือคำตอบที่เราสร้างได้นะค่ะ หวังว่าเราคงได้พบกันอีก”

แล้วหญิงสาวก็ดันประตูเปิดออก แสงสว่างส่องเข้าตาของเซโรจนแทบตาพองหันกลับมาอีกทีก็ไม่เห็นอลิสแล้ว เขาสูดลมหายใจลึกๆ ก่อนจะก้าวเดินเข้าไปในแสงสว่างนั้น

ภายในห้องสีขาวไม่ได้ตกแต่งอะไรมากนัก มีโต๊ะทำงานขนาดใหญ่ตั้งอยู่และชุดโซฟากลางห้อง ส่วนผนังห้องมีรูปภาพติดไว้เต็มสองด้าน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นรูปบุคคลที่ค่อนข้างมีอายุ ที่เก้าอี้ทำงานมีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ พอสายตาของเซโรปรับเข้ากับแสงสว่างได้แล้ว เขาก็เกือบจะหลุดปากออกมาว่า “กอริลลา!”

ชายที่นั่งอยู่บนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงานนั้นก็มีรูปร่างที่บอกได้เลยว่าภายใต้

เลื้อยสูทสีขาวพิศๆ นั้นต้องมีกล้ำเป็นมัดๆ ดวงตาคุโตะก็เบิกกว้าง คิ้วหนาดกดำ ผิวสีแทนดูหยาบกร้าน ผมสีทองแดงตั้งदैซี่ฟ้า ทั้งหมดดูขัดกับบุคลิกของคน ที่เรียกว่าผู้อำนวยความสะดวกหน้ามือเป็นหลังเท้าเลยทีเดียว ไม่ว่าจะดูมุมไหนก็ เหมือนจับกอริลลามาสีสูท

“เชิญนั่งตามสบายนะเซโร จันว่าเราคงมีเรื่องต้องพูดคุยกันหลายเรื่อง”
เจ้าของห้องบอกพลางยิ้มแย้ม

“ฉันชื่อ ดอนเทร่ มิวเลียน เรียกว่า ผอ. ดอนก็ได้นะ แต่คนที่ส่วนใหญ่ หรือเกือบทั้งหมดจะเรียกฉันว่า ผอ. คิงคอง” เขายังพูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้มราวกับ เป็นเรื่องตลกสุดๆ จนเซโรทำสีหน้าไม่ถูกว่าสมควรจะหัวเราะหรือเห็นใจดี

“ไม่ต้องตกใจ ค่อยๆ นั่งลงคุยกันจะดีกว่า” ดอนเทร่ลุกขึ้นทำมือทำไม้เชิญให้เซโรนั่ง

“เอ่อ...ขอโทษครับ ไม่ทราบว่าจะให้ผมนั่งตรงไหนดี”

เซโรหันซ้ายหันขวา แต่หน้าโต๊ะทำงานนั้นไม่มีเก้าอี้หรืออะไรให้เขานั่งได้ เลยนอกจากพื้นห้อง ดอนเทร่ก็มองซ้ายมองขวาเหมือนกันแต่สีหน้าเปลี่ยนเป็น เคร่งขรึม ก่อนจะกดลงที่โต๊ะทำงานจนมีแสงส่องขึ้นมาเป็นรูปร่างของผู้หญิง คนหนึ่งที่เซโรเพิ่งเจอเมื่อครู่ ซึ่งก็คือเมย์นั่นเอง

“เก้าอี้ในห้องฉันละคุณเมย์” ดอนถามด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“อ้อ! เมื่อวานผู้อำนวยความสะดวกเป็นคนสั่งให้เอาออกไปแล้วนี่คะ ท่านบอกว่า มันดูเกะกะ” เมย์ตอบที่เล่นทีจริง

“แล้วนี่ฉันมีแขกมา ทำไม่ไม่เตรียมเก้าอี้ไว้เล่า!” ผู้อำนวยความสะดวกโณโส ภาพโฮโลแกรมสุดเสียง ทำเอาเซโรสะดุ้งสุดตัว

“เจ้าค่า...จะเอาไปให้เดี๋ยวนี้แหละคะ” เมย์เอามือปิดหูไว้แล้วรีบตอบก่อน จะหายไปจากบนโต๊ะ ทันใดนั้นข้างๆ ตัวของเซโรก็เกิดแสงสว่างขึ้น พอจางหายไปก็ปรากฏเก้าอี้สีขาวตัวหนึ่ง

“เอละ ที่นี่ก็มีเก้าอี้แล้ว” ดอนเทร่ชี้ไปที่เก้าอี้อย่างอารมณ์ดี “เรามาเริ่ม กันเลยดีกว่า ฉันจะให้เธอถามก่อนละกัน เพราะเธอจะอึดอัดมาก”

ด้วยท่าทีที่คาดไม่ถึงทำเอาเซโรลังเลใจที่จะถาม แต่อย่างไรเขาก็ต้องรู้สิ่ง ที่เกิดขึ้นให้ได้

“ผมมาอยู่ที่นี่ได้ยังไงครับ ผมหมายถึงก่อนที่จะผมหมดสติ ผมจำได้ว่า กำลังจะถูกเจ้าเบฮามอสกิน”

ดอนเทโรรีบไปพักหนึ่งก่อนจะตอบ

“คงต้องเล่าบางเรื่องให้เธอฟังก่อนดีกว่าจะได้เข้าใจมากขึ้น พวกเราได้รับการว่าจ้างจากอาคินนาตินให้เป็นบอดี้การ์ด แต่ทางเรากันพบข้อมูลสำคัญบางอย่างเกี่ยวกับการทดลองของพวกมัน พวกเราจึงเปลี่ยนใจถอนตัวออกมา แต่มีบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้พวกเราต้องแฝงตัวอยู่ในเมือง นั่นก็คือ แอนนา” เขายกมือขึ้นห้ามเมื่อเซโรทำท่าเหมือนกำลังจะถาม “ทางเราจับตาดูอยู่นานถึงมั่นใจว่าแอนนาเป็นพวกเดียวกับเรา เป็นพวกที่มีพลังเหนือธรรมชาติ”

‘พลังเหนือธรรมชาติ’ เซโรทวนคำนี้ในใจ

“แต่ดูท่าเจ้าตัวก็ยังไม่รู้ลึกถึงพลังนี้ ทางเราจึงยังไม่ได้แสดงตัวออกไป แต่แล้วก่อนวันที่พวกเธอจะไปที่อาคินนาติน พลังของแอนนากลับตื่นขึ้นมาเอง คงสังเกตเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของเธอใช่ไหม” ดอนวันช่วงให้เซโรคิดตาม

“หรือว่า...คินนั้นที่เธอทำท่าแปลกๆ เป็นเพราะพลังของเธอตัวยังงั้นหรือ” เซโรพูดจูงมำกับตัวเอง แต่ก็ดังพอที่ดอนจะได้ยิน

“หากคาดเดาไม่ผิด พลังของแอนนาคือหยิ่งรู้อนาคต The Oracle แต่ครั้งแรกตัวแอนนาเองคงไม่มั่นใจก็เลยนึกว่ามันเป็นแค่ความฝันเลยไม่ได้ห้ามพวกเธอไว้ แต่พอครั้งที่สองตอนที่พวกอาคินนาตินบุกไปที่รังของพวกเธอ พลังของแอนนาคงตื่นเต็มที่แล้ว เพราะเธอได้หนีไปก่อนหน้านี้”

ดอนก้มหน้าลง นึกหาคำพูดที่จะพูดต่อ ส่วนเซโรนั่งฟังตัวแข็ง เขาพยายามรับรู้สิ่งที่ไม่เคยรู้มาก่อน

“ทีนี้เราจึงเปลี่ยนเป้าหมายไปที่พวกเธอแทน หวังว่าจะไปช่วยได้ทันเวลา แต่พอหน่วยช่วยเหลือไปถึงก็สายไปแล้ว ตอนนั้นคนอื่นๆ เสียชีวิตจนหมดเหลือแต่เธอที่ได้เผชิญหน้ากับชินฮะบนดาดฟ้า ขณะที่พวกเรากำลังจะไปช่วยตัวของเธอก็เกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งเราคาดว่ามันเป็นการตื่นอย่างกะทันหันของพลังที่เหนือธรรมชาติ แถมพลังของเธอเป็นพลังที่รุนแรงและอันตรายมาก จนไม่อาจมีใครเข้าไปหยุดไว้ได้ ที่จริงควรพูดว่าไม่มีใครสามารถทำแบบนั้นได้

“หลังจากนั้นพอพลังของเธอหมดลง ก็พอดีกับสัตว์ประหลาดตัวนั้น

มาถึง เราจึงเข้าไปช่วยเธอออกมาได้อย่างทันเวลา แล้วก็พามารักษาตัวทันทีเพื่อความปลอดภัย เอาละ ฉันขอถามเธอบ้าง ตอนนั้นมันเกิดอะไรขึ้น ทำไมเธอถึงหายตัวได้”

ดอนจ็องเซโรเหม็งทันทีที่พูดจบ

“ตอนนั้นผมเองก็ไม่ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร”

เซโรเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดตั้งแต่ที่เขาคิดว่าเจอตัวตนอีกคนในจิตใจ จนถึงเหตุการณ์ที่เขาเช่นฆ่าผู้คนโดยที่ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ พอเล่าจบ ดอนก็ลุกจากเก้าอี้เดินไปเดินมาอยู่หลายรอบ ก่อนจะกลับมานั่งลงที่เดิมแล้วถอนหายใจ และเริ่มอธิบายให้ฟัง

“อืม ที่เธอเล่ามา ฉันคิดว่ามันเป็นอาการเหมือนกับคนส่วนใหญ่ที่พลังจิตตื่นขึ้นมาครั้งแรกเป็นกัน คือตกใจกลัวพลังอำนาจของตัวเองจนสูญเสียการควบคุมไป จิตใต้สำนึกของการเอาตัวรอดได้ครอบงำเธอ อย่าคิดมากเกินไป ไม่ใช่ความผิดของเธอแต่แน่นอน เพราะขนาดพวกเราเองก็คาดไม่ถึงว่าเธอจะมีพลังจิตแอบแฝงเช่นนี้ด้วย” ดอนปลอบใจเซโร จากนั้นก็เงียบไปและนั่งใช้ความคิดต่อ

แต่เซโรกลับรู้สึกว่ามันไม่ใช่จิตใต้สำนึกของตัวเองแน่นอน

“พลังของเธอมีอำนาจมากจริงๆ เซโร เป็นพลังที่สูญหายไปจากโลกนี้นานแล้วด้วย ถ้าฉันจำไม่ผิดนะ เคยมีคนแค่คนเดียวที่มีพลังแบบนี้ แต่นั่นก็นานมากแล้ว เขาเรียกพลังนั้นว่าผู้อยู่เหนือกำแพงเวลา World of God”

“World of God? มันคืออะไรหรือครับ” เซโรงงัน เขาหาคำอธิบายเกี่ยวกับพลังของตัวเองไม่ได้

“ไม่มีใครอธิบายได้หรอกเรื่องนี้ แต่จากรูปแบบของพลัง พวกเราเลยสรุปกันว่ามันน่าจะเป็นทฤษฎีการสร้างโลกในเจ็ดวันของพระเจ้า”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับที่ผมเห็นคนอื่นเคลื่อนไหวช้าลงหรือเห็นกระสุนปืนลอยค้างอยู่กลางอากาศหรือครับ” เซโรเร่งรัดเพราะอยากรู้

“เพราะพลังจิตของเธอไปกระตุ้นร่างกายให้ทำงานเร็วขึ้นขณะอยู่ในมิติเวลาที่เหลื่อมล้ำกับสิ่งรอบข้าง อธิบายง่ายๆ คือ ในขณะที่คนทั่วไปอยู่ในภาวะเกือบหยุดนิ่ง ตัวเธอกลับเร่งการทำงานของทุกส่วนของร่างกายมากขึ้น หัวใจ

เดินเร็วขึ้นเพื่อให้เคลื่อนไหวในมิติที่ทำได้ จนกระทั่งถึงขอบเขตของกำแพงเวลา...
1 วันของเธออาจจะเป็นแค่ 1 นาทีของคนทั่วไปก็ได้”

“ทำไมถึงเชื่อว่าผมมีพลังแบบนี้ล่ะครับ อาจจะเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เกี่ยวกับผมก็ได้” เซโรค่านเพราะไม่อยากยอมรับพลังของตัวเอง

“ฉันไม่ได้คาดเดานะเซโร แต่มันไม่มีคำอธิบายอื่นแล้ว อย่างน้อยก็ไม่มีใครที่อยู่ที่นี่มีพลังจิตเกี่ยวกับมิติเวลาแบบนี้ แล้วหลังจากที่เธอใช้พลังร่างกายก็เจ็บปวดทรมานมากใช่ไหม” ดอนถามพลางตั้งใจรอฟังคำตอบ เซโรพยักหน้ารับ

“นั่นใช่เลย เพราะร่างกายเธอถูกกระตุ้นให้ทำงานหนักกว่าปกติ หลังจากที่ใช้พลังนี้แล้วจึงรู้สึกเจ็บไปทั้งตัว” ดอนสรุปแล้วก็ยิ้มอย่างพอใจในความฉลาดของตัวเอง

“แล้วผม...เอ่อ พวกคุณจะทำยังไงกับผมต่อเธอครับ ในเมื่อผมมีพลังแบบนี้” เซโรถามด้วยความหวาดกลัวคำตอบ

“อืม...นั่นสิ ต้องยอมรับนะว่ากรณีอย่างเธอ ทางเราไม่เคยเจอมาก่อน” ดอนลูบคางแบบใช้ความคิด ก่อนจะชำเลืองมองเซโรแล้วยิ้มให้อย่างใจดี “ไม่ต้องกลัวไปเจ้าหนุ่ม เราคิดจะช่วยเธอ เอ่อ...อย่างน้อยฉันก็อยากให้เธอรู้สึกแบบนี้แหละ”

ดอนนึกยิ้มก่อนจะตีสีหน้าเคร่งขรึมเมื่อเริ่มพูดประเด็นสำคัญ

“ฉันจะยื่นข้อเสนอให้เธอพิจารณา และจะไม่มีการบังคับใดๆ ทั้งสิ้น ทุกอย่างขึ้นอยู่กับตัดสินใจของเธอ”

ดวงตาของดอนขยายใหญ่ขึ้น เซโรพยักหน้ารับพลางกลืนน้ำลายดังเอือกด้วยความเครียดจัด

“ฉันอยากจะขอให้เธออยู่ที่นี้ในฐานะนักศึกษาพลังจิต หลังจากที่คุณศึกษาอยู่ที่นี้ 4 ปีจนจบหลักสูตรแล้ว เธอคงจะควบคุมพลังไม่ให้เป็นอันตรายต่อคนรอบข้างได้ เมื่อถึงตอนนั้นเธอจะตัดสินใจยังไปกับชีวิตตัวเองก็ได้ เป็นไง...ข้อเสนอแบบนี้ดีพอไหม” ดอนยิ้มแยมเหมือนเดิมอีกครั้ง

เซโรดีใจมากที่จะได้อยู่ในที่แบบนี้ แต่พอเขาคิดถึงความเป็นจริงก็ต้องระบับความดีใจนั้นไว้

“ผมไม่มีเงินครับ” เซโรกลืนน้ำลายอีกอึกใหญ่

“อืม ไม่มีเงิน แต่เธอไม่ได้ปฏิเสธ ฉันฉันถือว่าเป็นคำตอบรับละกันนะ
อ้อ เรื่องเสื้อผ้าของเธอ ลูกสาวฉันคงจะจัดการให้แล้ว ส่วนเรื่องจีบาก็ค่อยๆ
เรียนรู้ไปละกัน ขาดเหลืออะไรบอกทีหลังก็ได้ แล้วนี่...คู่มือสำหรับการใช้ชีวิต
ที่นี่ เธอสามารถใช้นั้นได้กับแทบทุกเรื่อง” ดอนพูดเป็นชุดก่อนจะโยนสมุดบาง
เล่มลงบนโต๊ะ

“เอ่อ...คือ...ผมหมายความว่าผมไม่มีทรัพย์สินอะไรเลยนะครับ” เซโร
ทวนความหมายเดิมเพราะนึกว่าดอนไม่เข้าใจ

“อ้อ ฉันเข้าใจนะ แต่ไม่ต้องห่วง เธอสามารถอยู่ที่นี่ได้โดยไม่ต้องใช้เงิน
สักเหรียญเดียวเลย เพราะที่นี่ไม่จำเป็นต้องใช้เงิน” ดอนพูดพลางกดปุ่มบนโต๊ะ
“ฉันเรียกลูกสาวให้มารับเธอไปยังที่พักแล้วนะ ช่วงนี้ฉันคงต้องให้เธอพักในที่
ที่จัดให้ไปก่อน แล้วอีกอย่าง...ห้ามใช้พลังของเธออีกนะ ข้อนี้ฉันถือเป็นคำสั่ง”

แล้วดอนก็ลุกจากโต๊ะทำงาน หยิบสมุดเล่มบางยัดใส่มือของเซโรที่นั่ง
อ้าปากค้างเพราะไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

เขาอยู่ที่นี่ได้ เขาจะมีที่พัก...เป็นครั้งแรกในชีวิตของเซโรที่มีคนปฏิบัติ
กับเขาเช่นนี้ วันคืนที่ต้องเร่ร่อน นอนกลางดินกินกลางทรายจะไม่มีอีกต่อไป
เขาจะได้นอนในที่ที่มีเพดานปิดมิดชิดกันลมกันฝน เขาจะปลอดภัยเมื่ออยู่
ที่นี่ ไม่ต้องฆ่าใครหรือระแวงว่าใครจะมาฆ่า

แต่แล้วความดีใจนั้นก็กลายเป็นความเศร้าโศกเพราะเซโรนึกถึงเพื่อน
ทั้งสองของเขา

“ขอโทษครับ แล้วเพื่อนของผม...แน่นอนกับซีลินล่ะครับ ผมอยากทราบ
ว่าพวกเขาเป็นยังไงบ้าง”

พอพูดจบ เซโรก็สังเกตเห็นหน้าของดอนที่เปลี่ยนจากยิ้มแย้มเป็นเรียบขรึม
อีกครั้ง พลางวางมือลงบนไหล่ของเขา

“ทุกคนที่ไปกับเธอที่ตึกของอาคินนาติน ฉันเสียใจที่จะต้องบอกว่าไม่มี
ใครพบผู้รอดชีวิตเลย ส่วนแอนนา ทางเรากำลังหาเธอไม่พบ...จริงสิ! เธอพอ
จะรู้ไหมว่าแอนนาคงจะหลบไปที่ไหน” ดอนมองหน้าเซโรอย่างมีความหวัง

แต่นอกจากที่บาร์เหล่านี้ในเมืองซึ่งเป็นทั้งบ้านและฐานลับแล้ว แอนนา

ไม่น่าจะมีที่อยู่อื่นอีก...เซโรจึงได้แต่ส่ายหน้า พอรู้สึกว่เพื่อนทั้งสองของเขาคนหนึ่งตายจากไปแล้ว ส่วนอีกคนก็หายสาบสูญ เซโรก็เริ่มร้อนที่กระบอกตา เนื้อตัวสั่นระริก ตอนที่ยืนอยู่ข้างๆ จับไหล่เขาแน่นกว่าเดิม

“ร้องออกมาเถอะเซโร เธอจะได้สบายใจ แต่เธอต้องยืนขึ้นมาใหม่เพื่อตัวเธอเอง”

จบคำเซโรก็ร้องไห้โฮออกมาโดยไม่สนใจอะไรอีก

ฮือด...

เสียงสัญญาณที่โตะทำงานของดอนดังขึ้น

“ผู้อำนวยการเจ้าขา ลูกสาวมารอแล้ว จะให้อันบอกว่ายังไงดีเจ้าคะ”

เสียงของเมย์ดังมาจากบนโตะทำงาน

“บอกว่าเดี๋ยวฉันจะให้เซโรลงไปแล้ว ให้อีกก่อน” ดอนเดินกลับไปทำแฟงด้านหลังโตะทำงาน หันหลังให้เซโร “เธอไปได้แล้วเซโร ฉันหวังว่าเธอจะสนุกกับชีวิตที่นี่นะ”

“ขอบคุณครับผู้อำนวยการ” เซโรหุบสมุดบางๆ เล่มนั้นขึ้นมาก่อนจะเดินไปที่ประตู แต่เขาก็ต้องหยุดแล้วหันกลับมา “คำถามสุดท้ายครับท่าน ที่นี่คือที่ไหนครับ”

บนใบหน้าของดอนปรากฏรอยยิ้ม และพอเขาตอบมือ กำแพงข้างหน้าก็ค่อยๆ เลื่อนขึ้นไป เผยให้เห็นกระจกใสตลอดแนว

ข้างนอกคือตึกใหญ่เล็กรูปทรงแปลกตานับร้อยๆ และหมู่เมฆค่อยๆ ลอยผ่านไป ทำเอาเซโรตะลึงอยู่กับที่

“ยินดีต้อนรับสู่สถาบันวิจัยล่อยฟ้าเกรแฮม”

5

Various Book

หลังจากที่เซโรออกจากห้องผู้อำนวยการ ข้างหน้าคือหลอดปรับ

แรงดึงดูดอย่างตอนที่เขาเข้ามาที่แรก แต่มันเป็นสีแดงอยู่ แสดงว่ามีคนใช้งาน ขณะที่กำลังยืนรอฟลางนี่อะไรไปต่างๆ นานา อลิสก็ลอยมาหยุดอยู่ตรงหน้าพอดีจนเขาตกใจทำสมุดที่ตอนให้มาตกลงพื้น

“ระวังหน่อยสิคะ นี่มันสำคัญมากเลยนะ คุณพ่อไม่ได้บอกหรือไง” อลิสก็มองเก็บสมุดให้เซโร

“เอ๋? หรือว่าคุณอลิสเป็น...”

“ใช่แล้วค่ะ ฉันเป็นลูกสาวของ ผอ. อะไรกัน...นี่เธอยังไม่รู้เหรอ นี่กว่าคุณพ่อแนะนำตัวกับเธอแล้วซะอีก” หญิงสาวบ่นอุปพลางยื่นสมุดคืนให้เซโร

“ขอบคุณครับ พอดีที่ที่ผมอยู่เขาไม่นิยมมีนามสกุลกัน ผมเลยไม่ชินกับการจํานามสกุลนะคะ” เซโรแก้ตัว

“จริงสินะ พอดีฉันกำลังกังวลว่าเธอจะลงไปได้ไหมเลยเป็นฝ่ายขึ้นมาดูซะเอง มาๆ เดี่ยวฉันจะพาไปดูที่พักของเธอเอง ฉันจัดเองกับมือเลยนะ แต่ไม่รู้เธอจะชอบไหม” ว่าแล้วอลิสก็ดึงแขนของเซโรเข้าไปในหลอดปรับแรงดึงดูดและพลางไปชั้นล่าง

ก่อนออกจากตึก SPC สองสาวฝ่ายต้อนรับโบกมือทักทายเซโรจนลับตาแล้วอลิสก็พาเซโรเดินกลับไปตามเส้นทางเก่า ไปสู่หมู่บ้านพนักงาน

“ปกตินักเรียนของที่นี่จะต้องไปพักอยู่ในตึกหอพักนักเรียน แต่สำหรับเธอ...แรกๆ คงต้องขอให้ไปพักอีกที่หนึ่งที่เรাজัดไว้ให้ก่อนนะจ๊ะ หวังว่าเธอคงไม่ว่าอะไรนะ” อลิสบอกขณะเดินผ่านหมู่บ้านซึ่งเริ่มมีผู้คนออกมายืนพูดคุยกันอยู่ประปราย

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมอยู่ได้ทุกที่ แค่นี้ผมได้อยู่ที่นี่ก็รู้สึกดีมากอยู่แล้ว” เซโรตอบอย่างสุภาพ นึกถึงรังนอนที่เมืองอาคาลัมซึ่งเป็นโรงงานร้างไม่มีแม้กระทั่งหลังคา มีกองเศษเหล็กเป็นเตียงนอน เวลาลมหนาวพัดมาที่ มั่นหนาวถึงกระดูกเลยทีเดียว

อลิสชะงักฝีเท้า มือทั้งสองกำแน่นและสั่นเล็กน้อย เซโรรู้ทันทีว่าถูกเธออ่านใจอีกแล้ว

“แอบอ่านใจผมอีกแล้วละสิ” เขาอึดอัดที่ถูกคนอื่นรู้ว่ากำลังคิดอะไร

“ขอโทษค่ะ ปกติฉันจะไม่อ่านความคิดใครแบบนี้หรอก แต่...” อลิสก้มหน้าลงก่อนจะพุ่งตัวไปข้างหน้าต่อ เซโรจึงพุ่งตัวตามไป

“แล้วทำไมถึงต้องคอยอ่านใจผมด้วยล่ะ หรือว่ามันเป็นหน้าที่ที่ต้องคอยจับตาดูผมไว้” เซโรถามเล่นๆ โดยไม่ได้ใส่ใจนัก แต่นั่นทำให้อลิสรู้สึกแสบ

“ไม่ใช่หน้าที่หรอกค่ะ คือ...ตั้งแต่ฉันได้อ่านประวัติของเธอในห้องทำงานคุณพ่อ ฉันก็อดที่จะสนใจเรื่องของเธอไม่ได้ สงครามที่อาณาจักรกัสคาลที่ได้ยินมามันโหดร้ายมากเลย ทุกหนทุกแห่งถูกย้อมด้วยเลือด ผู้คนอดอยากบ้านเรือนถูกทำลายไปทั่วจนไม่มีที่หลบหิมะในฤดูหนาว แต่เธอก็สามารถอยู่มาได้ในสภาพแบบนี้...”

พอเซโรได้ยินอลิสพูดถึงอาณาจักรกัสคาล ภาพในอดีตทั้งหลายก็ทะลักเข้ามาในหัว...ภาพที่ต้องหลบซ่อนตัวในกองซากศพที่เน่าเฟะเพื่อหลบหนีการตามล่า ภาพที่ต้องกัดกินซากศพของเพื่อนร่วมรบเพื่อไม่ให้อดตาย หน้าหนาวต้องถูกลูกธนูคนมาทำเป็นเลื่อยกันหนาว เสียงกรีดร้องอย่างทรมานของคนที่ถูกจับเป็นเชลยที่ดังตลอดทั้งวันมันไม่ต่างอะไรกับขุมนรก

“กรีด!”

อลิสกรีดร้องลั่นกลางถนน สองมือปิดหูเอาไว้แน่นและทรุดลงนั่งยองๆ ตัวสั่นอยู่บนพื้น ทุกคนจึงมองมา มีหลายคนทำท่าจะเข้ามาช่วย แต่อลิส

ยกมือโบกไปมาเป็นเชิงว่าไม่มีปัญหาอะไร แล้วจึงค่อยๆ ลุกขึ้นยืนทว่ายังคงตัวสั่นเทา แววดาเติมไปด้วยความหวาดกลัว

เซโรเดินเข้าไปพุงเธอไว้แล้วกระซิบข้างหู “อย่าอ่านใจผมอีกเลยนะ เพื่อตัวคุณเอง คุณก็รู้ดีแล้วว่าผมเผชิญอะไรมาบ้าง” หน้าตาของเซโรปรากฏแววเศร้าหมองอย่างเห็นได้ชัด

ทั้งคู่ไม่ได้พูดอะไรกันอีกจนเดินมาถึงบ้านหลังเดิมที่ก่อนหน้านี้เซโรถูกพาตัวมา

“เอ๋? ที่นี้เป็นบ้านของคุณไม่ใช่หรือครับ” เซโรเริ่มงุนงง

“อ้อ ใช่ละ นี่คือบ้านของฉัน แล้วก็เป็นที่พักชั่วคราวของเธอด้วย” อลิสเดินนำเซโรเข้าไปในบ้าน แล้วยิ้มอย่างพอใจที่เห็นสีหน้าแตกตื่นของเขา

“ฉันจะพาเดินดูบ้านนะ มีทั้งหมด 6 ห้อง ห้องแรกนี่เป็นห้องโถงและห้องรับแขก ส่วนห้องตรงกันข้ามเป็นห้องครัว ห้องนี้เป็นห้องนั่งเล่น ห้องนั้นเธอเคยเข้าไปแล้ว เป็นห้องที่ฉันเอาไว้เล่นดนตรียามว่าง สองห้องที่เหลือด้านในสุดเป็นห้องนอน ห้องของเธออยู่ทางซ้ายนะ เข้ามาดูสิว่าพออยู่ได้ไหม” แล้วอลิสก็เปิดประตูห้องเดินนำเซโรเข้าไป

มันเป็นห้องที่เขานอนอยู่ก่อนหน้านี้ แต่ตอนนั้นไม่ได้สังเกตว่ามันน่าอยู่ขนาดไหน มีเตียงนอนตั้งไว้อยู่มุมหนึ่ง บนที่นอนมีทั้งหมอนและผ้าวมสีขาวที่ดูนุ่มสบายน่าอน ที่ติดกับหน้าต่างมีโต๊ะตัวหนึ่งมีชั้นวางของเรียงขึ้นไปเป็นชั้นๆ บริเวณใกล้ๆ กับประตูห้องมีตู้เสื้อผ้าทำด้วยไม้อยู่ด้วย และถัดไปมีประตูอีกบานซึ่งเขาคาดว่าคงเป็นห้องน้ำ หน้าต่างแขวนมู่ลี่รูปพระอาทิตย์กับพระจันทร์ไว้กับกระบอกไม้ไผ่ เวลาลมพัดก็เกิดเสียงกระทบที่แสนไพเราะ

“เป็นไงบ้างคะ พออยู่ได้ไหม มันเล็กไปหน่อยนะแต่ก็มีของที่คุณต้องการอยู่เกือบครบ เออ! แล้วเครื่องแบบกับชุดลาลองของเธอ ฉันเตรียมไว้ให้ในตู้แล้วนะ ถ้ามีของมาเพิ่มแล้วฉันจะพาไปเลือกชุดใหม่เอง” อลิสพูดไม่หยุดเพราะกลัวว่าเซโรจะไม่ชอบห้องที่เธอจัดให้

“ขอบคุณมากครับ ที่นี้น่าอยู่ที่สุดเท่าที่ผมเคยอยู่มา” เซโรหันกลับมายิ้มให้อลิสจนเธอหน้าแดง ก่อนที่เธอจะนึกขึ้นได้ว่ามีเรื่องจะพูดกับเขา

“เซโรคะ ฉันมีเรื่องอยากจะเล่าให้เธอฟัง ไม่รู้ว่าเธอยังมีอารมณ์จะคุยกับ

ฉันต่อใหม่”

อลิสชำเลื่องมองเซโรอย่างคาดหวัง

“ได้สิครับ ก็คุณเป็นคนที่ให้ที่พัก ผมจะปฏิเสธได้ไง” เซโรตอบขณะเดินไปสำรวจดูที่โต๊ะซึ่งในชีวิตไม่เคยนึกฝันว่าจะได้ใช้ของแบบนี้มาก่อน

“ฉันไม่อยากจะคิดแบบนั้นเลย ฉันอยากให้เธอคิดว่านี่เป็นบ้านของเธอด้วยนะ” อลิสถอนหายใจที่เห็นท่าที่ทางเหินของเซโร

“ก็ได้ครับ ถ้านั้นทำให้คุณสบายใจขึ้น” แล้วเซโรก็ลากเก้าอี้ไปให้เธอนั่งลง ส่วนตัวเขาเดินกลับไปนั่งที่ขอบหน้าต่าง

“ขอบคุณค่ะ เรื่องที่ฉันอยากจะพูด บางทีมันอาจทำให้เธอเข้าใจในตัวของฉันหรือผู้คนที่อยู่ที่นี่มากขึ้น...เป็นอย่างที่คุณรู้ ทุกคนที่เกรแฮมต่างมีพลังพิเศษเหนือคนธรรมดา ไม่เว้นแม้แต่พนักงานระดับล่างสุด

“ฉันมีพลังนี้ตั้งแต่ตอนห้าขวบ ซึ่งตอนนั้นฉันเองก็ยังไม่รู้จักวิธีควบคุมมัน ตลอดเวลาที่มีคนเข้าใกล้ ฉันจะได้ยินเสียงต่างๆ ที่ไม่ต้องการจนทำให้ฉันเป็นคนเก็บตัวไม่กล้าออกไปไหน มีแต่คุณพ่อเท่านั้นที่อยู่เป็นเพื่อนฉัน

“พอฉันอายุได้สิบสอง คุณพ่อก็ให้ฉันเข้าเรียนที่นี่เพื่อฝึกควบคุมพลังแรกๆ ฉันไม่อาจทนรับความคิดของคนรอบข้างได้ ทุกคนคิดแต่เรื่องที่ไม่ดี ต่างคนก็เคยมีประสบการณ์เลวร้ายมาทั้งหมดนั้น นั่นทำให้ฉันไม่อาจคบใครเป็นเพื่อนได้ แม้แต่ตอนที่ฉันรู้จักควบคุมพลังแล้ว แต่ก็ยังไม่อาจเปิดใจยอมรับคนอื่นได้จนกระทั่งเรียนจบ พลังของฉันเปิดเผยความจริงบางอย่างที่ไม่ควรจะถูกเปิดเผยออกมา...ความจริงในจิตใจด้านลบที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของจิตใจทุกคน อาจเป็นเพราะทุกคนรู้ว่าฉันเป็นลูกของผอ. ก็ได้ เปลือกนอกเลยให้ความเคารพ แต่ในใจทุกคนกลับนิโทษฉันต่างๆ นานา นั่นทำให้ฉันต้องหลบหน้าผู้คนจนไม่ต่างจากเดิมที่ต้องอยู่ตัวคนเดียว

“กระทั่งเมื่อปีก่อน ตอนที่พวกเราเริ่มติดต่อกับอาคินนาติน พร้อมกับจับตาดูแอนนาจนสืบประวัติของพวกเธอมาได้ วันนั้นฉันเข้าไปช่วยคุณพ่อที่ห้องทำงาน พอได้อ่านประวัติของเธอแล้ว ทำให้ได้คิดว่าปัญหาของฉันเป็นเรื่องเล็กน้อยเสียเหลือเกิน ตั้งแต่นั้นฉันก็พยายามเปิดใจยอมรับผู้คนมากขึ้น พอวันที่หน่วยช่วยเหลือพาเธอมาที่นี่ ฉันดีใจมากที่จะได้พบเธอเลยขออาสาเป็น

‘โปรดใส่ชื่อของท่าน’ อลิสหันมากระซิบ

“ที่นี่เธอก็ต้องบอกชื่อของเธอลงไป เพราะมันจะจดจำรหัสเสียงของเธอไว้ด้วย”

“เซโร” พอเซโรพูดจบตัวหนังสือก็พิมพ์คำว่า ‘เซโร’ ขึ้นมา ตามด้วยเสียงพูดของผู้หญิงดังมาจากสมุด

“ยินดีที่ได้รู้จักมาสเตอร์เซโร โปรดแจ้งนามสกุลหรือชื่อท้ายด้วยค่ะ”

เซโรทำหน้างงๆ

“ตายแล้ว ฉันก็ลืมไป เธอไม่มีนามสกุลนี่นะ อืม...ฉันว่าเรามาตั้งนามสกุลให้เธอกันดีกว่า”

ขณะที่อลิสกำลังนึกชื่อเป็นพันๆ เซโรก็ลูบต้นแขนข้างที่เขาคิกแขนเสื้อออกแล้วก้มลงมอง มันถูกประทับตราไว้ว่า Type-0

“ไพบ์ เอาชื่อนี้แหละ เซโร ไพบ์”

อลิสจ้องเข้าไปในดวงตาที่เต็มไปด้วยความเศร้าของเซโรราวกับอยากช่วยแบ่งปันความรู้สึกเหล่านั้น

“บันทึกเรียบร้อยค่ะมาสเตอร์ ต้องการดำเนินการต่อหรือปิดระบบคะ” เสียง VB ดังขึ้นมาอีกครั้ง

“หมายความว่าไงครับ ดำเนินการต่อ?” เซโรหันไปถามอลิส

“คือ VB ติดต่อกับเครือข่ายต่างๆ ในเกรแฮมได้ค่ะ อย่างเช่นแผนที่ข่าวประจำวัน ประกาศต่างๆ ตารางเรียน ภูมิอากาศ เวลา สถานที่ที่อยู่ตอนนี้ ลงทะเบียนเรียน...พูดง่ายๆ ก็คือทุกอย่างที่ต้องการค่ะ” อลิสอธิบายราวกับมันเป็นเรื่องเล็กๆ

“ทุกอย่างเลยหรอครับ” เซโรถามอย่างไม่แน่ใจ

“ทุกอย่างค่ะ ลองดูสิค่ะ” อลิสตอบอย่างมั่นใจ

“เออ งั้นขอแผนที่สิ”

พอพูดจบ หน้ากระดานที่ทำด้วยผลึกก็เปลี่ยนเป็นแผนที่ภายในบ้านทั้งหมด รวมถึงจุดที่แสดงว่าเขาอยู่ตรงไหนของบ้านด้วย

“ต้องการขยายหรือต้องการแผนที่อื่นอีกไหมคะมาสเตอร์” VB ถามขึ้นมาอีกครั้ง

“อืม...ฉันขอแผนที่ของเกรแฮมได้ไหม”

“ต้องการแบบภาพ 3 มิติหรือแบบธรรมดาอะมาสเตอร์”

“ลองเอาแบบ 3 มิติซิ”

เซโรเริ่มสนุกกับมันราวกับเด็กเพิ่งได้ของเล่นชิ้นใหม่มา ทันใดนั้นหน้ากระดาษก็เปล่งแสงขึ้นมาเป็นเส้นๆ ฉายเป็นรูปร่างของยานบินสี่ขา

“อ้อ ฉันเข้าใจแล้ว ที่ว่าสถาบันวิจัยลอยฟ้าเป็นแบบนี้เอง” เซโรร้องอ้อเมื่อเห็นภาพจำลองของเกรแฮม

“ต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมไหมอะมาสเตอร์” VB ร้องถาม

“เอาสิ” เซโรรีบตอบกลับทันที

“สถานีวิจัยลอยฟ้าเกรแฮมถูกสร้างขึ้นมาจากเทคโนโลยีสมัยโบราณ ด้วยยานถูกสร้างจากหินลอยตัวที่มีคุณสมบัติต่อต้านแรงดึงดูด ทำให้ลอยตัวอยู่ได้โดยไม่ต้องใช้พลังงานใดๆ ส่วนพลังงานที่ใช้ในการขับเคลื่อนรวมถึงพลังงานที่ใช้ในตัวเมืองทั้งหมดถูกนำมาจากหินพลังงานนิรันดร์ หรือที่เรียกกันว่ามานาส์โตน ตัวยานเป็นรูปแกรนด์ครอส (ไม้กางเขน) ความยาวจากส่วนหัวถึงส่วนท้ายยาวกว่า 70 กิโลเมตร ความกว้างจากปีกหนึ่งไปยังอีกปีกหนึ่งกว้าง 40.5 กิโลเมตร รอบๆ รัศมีเข้ามาในตัวยาน 50 เมตรเป็นเขตสนามพลังที่มีประโยชน์ เช่น ช่วยป้องกันแสงแดดรวมถึงพายุต่างๆ เมื่อถูกแสงแดดมันจะทำให้ปฏิกิริยาจนเกิดกลิ่นหอมที่มีผลช่วยให้ร่างกายแข็งแรงและฆ่าเชื้อโรคต่างๆ ได้อีกด้วย” VB พูดยาวเหยียดจนเซโรเกือบจะนั่งหลับ

“พอก่อนครับ ผมเริ่มจำได้ไม่หมดแล้ว” เซโรยกมือให้หยุดพลางส่ายหน้าอย่างมึนงง

“รับทราบ หยุดระบบแผนที่ มาสเตอร์ต้องการดำเนินการอื่นๆ ต่อหรือต้องการปิดระบบคะ” VB ถามขึ้นมา

“อืม ปิดระบบละกัน วันนี้พอแค่นี้ก่อน”

พอพูดจบ VB ก็ปิดตัวเองทันที

“คิกๆ เป็นไงบ้าง” อลิสถามเมื่อเห็นหน้าตาของเซโรเหมือนไก่ตื่น

“เหลือเชื่อจริงๆ เลย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องพลังจิตอะไรนั่น สถาบันลอยฟ้านี้ อ้อ รวมทั้งเจ้าสมุดพูดได้นี่ด้วย โอ้ย...อย่างกับหลุดเข้ามาในความฝันเลยแฮะ”

“นี่ก็เย็นแล้ว เดี่ยวฉันจะไปทำอาหารนะคะ ระหว่างนี้เธอก็พักผ่อนไปก่อนเถอะ” อลิสลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจ

“เอ่อ มีอีกเรื่องหนึ่งครับ ผมต้องเรียนอะไรเธอครับ คือ...ผมไม่เคยเรียนหนังสือมาก่อนเลย” เซโรถามแบบอายๆ

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วงค่ะ ว่างๆ ฉันจะค่อยๆ อธิบายให้เธอฟังเอง เพราะอีกตั้งสองสัปดาห์กว่าจะเปิดเรียน ระหว่างนี้มีอีกหลายเรื่องที่คุณต้องเรียนรู้ อย่างเช่น...นั่นค่ะ”

อลิสยิ้มก่อนจะเข้าไปที่ประตูห้องน้ำ เสร็จแล้วก็เดินออกจากห้องไป

“อืม ก็ไม่เลวนะสำหรับชีวิตใหม่” เซโรล้มตัวนอนลงบนที่นอนพลาจหลังตานึกถึงเหตุการณ์ต่างๆ ตั้งแต่เขาฟื้นขึ้นมาที่นี่ ถ้ามันเป็นฝันก็ขออย่าให้มีใครมาปลุกเลย

ระหว่างที่เคลิ้มๆ ก็นึกขึ้นได้ว่าอลิสบอกว่ามีอะไรให้เขาเรียนรู้ในห้องน้ำ เซโรจึงรีบลุกขึ้นไปเปิดประตูห้องน้ำดู ในที่สุดเขาก็เข้าใจความหมายแล้ว เพราะในห้องน้ำมีถังโลงโง้งไม่มีเครื่องใช้อะไรเลยแม้กระทั่งก๊อกน้ำ เซโรจึงได้แต่หวังว่าเขาจะหาน้ำสักหยดเจอก่อนถึงเวลาอาหารเย็น

6

กระป๋องสี

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้นปลุกให้เซโรสะดุ้งตื่น สิ่งแรกที่เขาทำคือ
สำรวจรอบตัว เพราะสิ่งที่กลัวที่สุดในตอนนี้เป็นคือการกลับไปอยู่ที่โกดังร้างในเมือง
อาคาลัม

“ค่อยยังชั่ว ไม่ได้ฝันไป” เซโรถอนหายใจอย่างโล่งอก

ก๊อากๆ

“ตื่นหรือยังคะเซโร” เสียงอลิสดังขึ้น

“ตื่นแล้วครับ เข้ามาสิ ประตูไม่ได้ล็อก” เพราะเขาเองก็ไมรู้เหมือนกันว่า
ประตูนี้มันล็อกอย่างไร...เซโรบอกขณะที่ขยับตัวลุกขึ้นจากพื้นห้อง

“เอ่อ...ทำไมมานอนที่พื้นล่ะคะ หรือว่านอนละเมอ” อลิสยิ้มถามแบบ
ไม่แน่ใจ

“เปล่าหรอกครับ ผมชินกับการนอนที่พื้นมากกว่า เมื่อคืนลองขึ้นไปนอน
บนที่นอนดูแล้ว แต่มันนอนไม่หลับครับ” เซโรตอบแล้วเก็บผ้าวมขึ้นไปไว้บน
ที่นอน เหมือนเห็นว่าประโยชน์ของเตียงมีไว้แค่เก็บพวกหมอนหรือผ้าวม
เท่านั้น

“แล้วมีอะไรที่ฉันพอจะช่วยได้ไหมคะ” อลิสทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรครับ ไม่ต้องคิดมาก เอ่อ...แบบว่าอยู่่ายกินง่าย
นะครับ” เซโรตอบพลางฝืนฝึกลืมกว้างอีกครั้ง

“ฉันมาปลูกไปทานอาหารเช้าล่ะค่ะ เสร็จแล้วจะพาไปดูสถานที่ต่างๆ บน
เกาะเสม็ดด้วย” อลิสบอก พलगพับผ่านวมให้เซโร

“ฮะ! ไม่ต้องครับคุณอลิส เดี่ยวผมทำเอง” เซโรรับแย่งผ่านวมไปจากมือ
อลิส

“ไม่เป็นไร เดี่ยวฉันจัดการเอง แล้วก็เลิกเรียกฉันว่าคุณสักทีนะ เรียก
อลิสเฉยๆ ก็ได้ค่ะ แล้วนี้ผ้าขนหนู ไปล้างหน้าล้างตาก่อนสิคะ”

อลิสยื่นผ้าขนหนูสีชมพูให้ก่อนจะแย่งผ่านวมในมือเซโรไป เขาเองก็ไม่รู้
จะห้ามอย่างไรดี จึงเดินออกจากห้องไปล้างหน้า

“เอ๋ จะไปไหนหะคะ ห้องน้ำอยู่ทางนี้ค่ะ” อลิสหันมาถามอย่างสงสัย

“ฮะๆ เดี่ยวผมไปใช้ที่ห้องครัวดีกว่าครับ คือนั่นสะดวกกว่านะ”

ว่าแล้วก็เซโรก็รีบออกจากห้องไปทันที อลิสได้แต่ยืนงงอยู่ในห้อง

พอถึงเวลากินอาหารเช้า เซโรก็ต้องแปลกใจอีกครั้ง เพราะบนโต๊ะอาหาร
ประดับประดาอย่างสวยงาม แจกันดอกไม้ใส่ดอกกุหลาบสีฟ้าตั้งอยู่ตรงกลาง
โต๊ะอาหารทรงกลม ในจานมีอาหารที่ไม่เคยเห็นมากมาย มีทั้งที่ดูเหมือนไข่ดาว
แต่รอบนอกเป็นสีครีม ตรงกลางเป็นสีส้มน่ากิน พอตัดตรงกลางแตกออกมี
ของเหลวสีขาวๆ ไหลออกมา ซึ่งรสชาติอร่อยอย่างบอกไม่ถูก นอกจากนั้นยังมี
แกงที่ถูกแบ่งเป็นสี่ส่วน สีและรสชาติก็ต่างกันออกไป

“โอ้โฮ อร่อยมากเลยครับคุณอลิส” เซโรชมขณะตักแกงสีแดงราดบนข้าว

“ขอบคุณค่ะ พอดีเมื่อวานไม่ค่อยมีเวลาเลยแค่ทำพาสตาง่ายๆ ให้ทาน
ไปก่อน เพราะกลัวว่าเธอจะหิวจนทนไม่ไหว แล้วก็บอกแล้วไงคะ อย่าเรียกฉัน
ว่าคุณ” อลิสพูดแล้วถอนแถมบึ้ง

“แล้ววันนี้คุณตื่นมาตั้งแต่กี่โมงหะครับ”

“ก็ตั้งแต่ตีห้าค่ะ” อลิสตอบพलगตักครีมสีชมพูที่มีรสชาติคล้ายน้ำซุ๊ปไก่
ลงบนจานของเซโร

“ฮา! ตีห้า...ผมมารบกวนคุณแท้ๆ เลย” เซโรเริ่มกินไม่ลง

“อ้อ ปกติค่ะ ไม่ต้องคิดมาก” อลิสยิ้ม ยิ้มคำพูดของเซโรมาตอบ “พอ
ทานเสร็จ ฉันจะพาไปดูที่ที่ฉันคิดว่าเธอคงสนใจ มันเรียกว่าตึก Play Station
หรือตึก PS เป็นแหล่งรวมของเด็กนักเรียนที่นี่...ฉันหมายถึงรวมกระทั่ง

พนักงานของเกรแฮมด้วยนะคะ ไม่เว้นแม้กระทั่งคุณพ่อของฉันด้วย”

พอได้ยินแบบนี้ เซโรก็เริ่มสนใจว่ามันเป็นที่แบบไหนกันแน่ถึงดึงเอาคนไปรวมกันมากมายขนาดนั้น

“แล้วมันมีอะไรในนั้นหรือครับ”

“ก็ตามชื่อแหละค่ะ มันเป็นแหล่งรวมเครื่องเล่นนานาชนิด เกมทั้งใหม่และเก่า มีหนังฉายวันละสี่รอบ มีสวนน้ำ ร้านอาหาร และของเล่น และที่สำคัญทุกวันอาทิตย์คุณเอ็กโคซึ่งเป็นพ่อค้าคนเดียของเกรแฮมจะนำสินค้าจากเมืองต่างๆ ที่เขาแวะระหว่างทางมาเปิดร้านขายด้วยค่ะ เสื้อผ้าหรือเครื่องใช้ต่างๆ ก็หาได้จากที่นี่ละค่ะ” อลิสอธิบายเป็นชุด เซโรฟังเพลินจนลืมอาหารที่อยู่ตรงหน้า

“เอ่อ แต่ผมไม่มีเงินนะครับ” เซโรรีบบอก

“เอ่? สงสัยคุณพ่อลืมบอกเธออีกแล้วว่าที่นี่ไม่ต้องใช้เงิน” อลิสหยุดกินอาหารด้วยเหมือนกัน

“ท่านบอกแล้วครับ แต่เห็นอลิสบอกว่าต้องซื้อของใช้ส่วนตัว ผมเลยนึกว่าต้องใช้เงิน” เซโรเริ่มงง

“อ้อ คืองี้ค่ะ เธอสามารถไปเบิกของใช้ได้ อย่างเช่นเสื้อผ้าหรือรองเท้า แปรง หวี แทบทุกอย่าง แต่มันจะเป็นแบบเดียวกันทั้งหมดเลย ไม่มีแบบให้เลือก เธอเลยไม่จำเป็นต้องใช้เงิน แต่ในบางกรณีอย่างเช่นของฟุ่มเฟือยต่างๆ ที่คุณเอ็กโคเอามาขาย พวกนี้เราต้องเสียเงินค่ะ” อลิสอธิบาย

“งั้นผมคงไม่เหมาะจะไปตีที่ PS มั้งครับ” เซโรพูดจ้อยๆ แต่อลิสรีบส่ายหน้าทันที

“ไม่เป็นไรค่ะ คนที่มาอยู่ใหม่จะมีเงินในบัญชีให้อยู่แล้วคนละ 100 เหรียญ ซึ่งเป็นสกุลเงินของเกรแฮมโดยเฉพาะ เปรียบเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนแล้วมันก็มากพอดูที่จะใช้ได้หนึ่งเดือน” อลิสพูดจบก็จิบน้ำชาอีกหนึ่ง

“แล้วถ้าผมใช้เงินหมดล่ะครับ” เซโรรีบถามทันที เพราะสำหรับเขาแล้วเงินมีค่ามากที่สุด ปกติจึงให้ซิลินเป็นคนเก็บเงินแทนตัวเองตลอด เพราะงั้นเลยไม่แน่ใจว่าหลังจากใช้หมดแล้วเขาจะมีปัญญาหาเงินมาคืนหรือเปล่า

“เรื่องนั้นยังไม่ต้องห่วงค่ะ ระหว่างอยู่ที่นี่จะมีภารกิจให้เลือกทำตาม

ความถนัด แล้วแต่ที่เราไปแะจะมีงานอะไรให้เราทำบ้าง แล้วเงินค่าตอบแทน
หลังหักค่าใช้จ่ายก็จะเป็นของเธอทั้งหมด ส่วนวิธีขอรับงานไว้ฉันจะอธิบาย
ทีหลังนะคะเมื่อถึงเวลา นอกจากนี้ยังมีการแข่งขันอีกมากมาย ขอเพียงชนะหรือ
เข้ารอบลึกๆ ก็จะได้เงินรางวัลมาใช้ได้นานพอดูเลยทีเดียว แต่สำหรับเธอฉันว่า
คงไม่เดือดร้อนเรื่องพวกนี้ั้งคะ ที่ผ่านมา...คนที่มึปัญหากับเรื่องนี้มากที่สุดจะ
เป็นพวกผู้หญิงคะ เพราะมีอย่างเดียวที่เกรแฮมไม่มีให้เบิกก็คือเครื่องสำอาง”
อลิสพูดอย่างปกติ แต่เซอร์ที่ฟังไปจิบน้ำชาไปช้าจนล้าลักออกมา

“ว่าแล้วเราก็ไปกันเลยดีกว่าคะ ถ้าไปสายกว่านี้คนจะเยาะมาก เพราะ
เปิดเฉพาะวันเสาร์กับอาทิตย์ตอนเก้าโมงเช้าถึงสองทุ่มเอง” ว่าแล้วอลิสก็ไล่ให้
เซอร์ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า

เมื่อเซอร์เปิดดูในตู้เสื้อผ้าเพื่อหาชุดสวม ปรากฏว่าในตู้มีชุดอยู่สองแบบ
แบบละ 5 ตัว เขาต้องใช้เวลาวិเคราะห์อยู่นานกว่าจะแน่ใจว่าชุดไหนคือเครื่องแบบ
และชุดไหนคือชุดลำลอง แบบแรกที่เขาเห็นเป็นเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวสวมทับด้วย
เสื้อกั๊กสีน้ำเงินที่หัวไหล่มีแถบสีแดงหนึ่งเส้น ทางเกงขายาวสีน้ำเงินเช่นกันตัด
ด้วยผ้าฝ้ายชั้นดี อีกแบบหนึ่งเป็นเสื้อเชิ้ตสีดำแขนสั้นมีสูทสีขาวตัวใหญ่สวม
ทับอยู่ ส่วนทางเกงขายาวสีดำตัดด้วยผ้าฝ้ายเช่นเดียวกัน เพื่อความสบายใจ
เซอร์เลยเลือกเอาเสื้อเชิ้ตสีขาวมาใส่กับทางเกงสีดำเสียเลย

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้นพร้อมกับเสียงเรียกของอลิสดังเข้ามา

“เซอร์คะ อย่าลืมเอา VB ไปด้วยนะคะ”

“ทราบแล้วครับ กำลังจะออกไป” เซอร์ตอบก่อนที่จะเขาจะเดินไปหยิบ VB
ที่อยู่บนโต๊ะ

เมื่อเปิดประตูออกมาเขาก็ต้องตะลึงกับความงามของอลิสที่ตอนนี้อยู่ใน
ชุดเชิ้ตสีขาวเช่นเดียวกับเขา ส่วนทางเกงเป็นแบบผ้ายีนสีเข้ม แต่ที่สะดุดตา
ที่สุดคือผมสีทองที่ปล่อยยาวสยายถึงช่วงเอว มันดูอ่อนนุ่มน่าสัมผัส เรือนผม
เป็นประกายเมื่อต้องกับแสง ใบหน้าที่ไม่ได้แต่งเติมอะไรยิ่งทำให้ดูเป็นธรรมชาติ
ยิ่งขึ้นไปอีก ริมฝีปากเป็นสีชมพูอ่อนทำให้เขาใจเต้นไม่เป็นจังหวะ

“คิกๆ จะจ้องไปถึงไหนคะ แล้วทำไมแต่งตัวแบบนี้ล่ะ”

เมื่ออลิสทักขึ้นก็ทำให้เซโรรู้สึกตัวว่าจ้องเธอแบบเสียมารยาทอยู่

“คือ ผมว่าแบบนี้มันจะดูเข้าชุดกันนะครับ” เซโรรีบตอบก่อนจะยิ้มแบบเขินๆ

“อืม จะว่าไปแบบนี้ก็ดูดีนะคะ แต่คงต้องระวังพวกสภากรรณการสักหน่อย พวกนี้คงไม่ชอบแน่ถ้าเห็นเธอแต่งแบบนี้ เอ๋? ฉันว่ามันเหมือนขาดอะไรไปอย่างนะ อ๊ะ! จริงลี ทรงผมเธอไง”

อลิสจ้องมองตั้งแต่เท้าไล่ไปหยุดอยู่ที่ผมสีดำที่มันดูยุ่งๆ เหมือนคนเพิ่งตื่นนอน

“นั่นเดียวผมทรีให้มันเรียบร้อยละกันนะครับ”

ก่อนที่จะหันกลับเข้าไปในห้อง อลิสก็ดึงแขนของเซโรแล้วลากไปที่ห้องโถงรับแขก ก่อนจะจับให้นั่งลงตรงโซฟา

“ฉันจัดการให้เอง อยากได้ทรงไหนดีล่ะ” อลิสยืนกอดอกอยู่ข้างหลังเซโร

“ไม่รู้สิครับ ผมไม่เคยเข้าร้านตัดผม เวลาผมยาก็ใช้มีดตัดเอา”

“ไม่เป็นไร ฉันจะลองทรงที่คิดว่าเข้ากับเธอละกันนะ ถ้าชอบทรงไหนก็บอกละกัน”

พูดจบอลิสก็แตะศีรษะของเซโรทั้งที่เขายังไม่ทันเตรียมตัว เขารู้สึกเย็นสบายเหมือนมีน้ำเย็นๆ ไหลไปตามเส้นผมและหนังศีรษะ

“เสร็จแล้วจะ เป็นไงบ้าง” อลิสหยิบกระจกสี่เหลี่ยมบานเล็กยื่นให้เซโร “ฉันว่าทรงนี้ทำให้เธอดูดีมาเลยนะ”

“โอ้โห ทำได้ใจครับเนี่ย” เซโรสำรวจทรงผมใหม่ของตัวเองซึ่งตอนนี้มันเปลี่ยนเป็นเรียบตรง จากที่ยาวจนถึงต้นคอก็ถูกทำให้สั้นขึ้นมานิดหน่อยและหวีบิดไปข้างซ้ายดูเรียบร้อยเป็นคนละคน

“เป็นเวทมนตร์แบบง่ายๆ นะคะ”

ยังไม่ทันอธิบายน เซโรก็ร้องออกมาด้วยความตกใจ

“หา! เวทมนตร์!? อลิสใช้เวทมนตร์ได้ด้วยหรอครับ” เซโรตกใจกลัวจนหน้าซีดเผือด

“ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรหรอกค่ะ คนที่ส่วนใหญ่ก็ใช้เวทมนตร์เป็นกัน

ทั้งนั้น ต่อไปเธอเองก็จะเลือกเรียนพวกเวทมนตร์ที่สนใจได้ด้วยนะ... ตกลงจะเอาทรงนี้เลยเปล่าละ” อลิสมองทรงผมใหม่ของเธอไหลลงอ้อมยิ้ม

“ปะ...แบบนี้ก็ดีครับ” เซโร่พูดพลางลูบขึ้นลูบผมไปข้างหลังดู แต่พอสักพักมันก็กลับมาอยู่ทรงเดิมอีกครั้ง

“ไม่ต้องห่วงค่ะ อยู่ทรงแน่นอน รับประกันคุณภาพเวทมนตร์ค่ะ” อลิสบอกพลางชูนิ้วโป้งอย่างมั่นใจ

เซโร่ฟังก็อดขาไม่ได้...เขาแทบไม่เคยได้หัวเราะแบบนี้มาก่อนเลย

ทั้งสองเดินทางออกจากหมู่บ้านและมุ่งหน้าไปทางปีกขาวของตึก SPC

ไม่ถึง 5 นาทีก็มาถึงตึกรูปทรงสี่เหลี่ยมทั่วไปแต่ขนาดของมันไม่ได้ทั่วไปเลย มันสูงไม่ต่ำกว่า 20 ชั้น ความใหญ่โตของมันมากถึงขนาดที่เซโร่คิดว่าคนทั้งเกรแฮมเข้าไปอยู่ได้หมด บรรดาตึกที่อยู่รอบๆ ซึ่งอยู่ห่างออกไปดูเล็กไปถนัดตาเมื่อเทียบกับที่นี่ เหนือประตูกระจกอัตโนมัติมีจอภาพขนาดใหญ่เขียนไว้ว่า

‘Welcome to Fun Land’

สักพักก็มีตัวหนังสือใหม่ขึ้นมาอีก

‘9.45 น. เกมเจไนซ์ สถิติล่าสุดทีม Metalfox ผ่าน Lv 45 ได้คะแนนรวมสูงสุด 515750’

“ว่า แะจิง แบบนี้ทั้งที่สองข้างเลยสินะ เซโร่รู้ไหม ไม่มีใครผ่าน Lv 45 ได้มานานมากแล้วนะ อู๊! ขอโทษนะ เรายังไม่รู้จักเกม แต่รับรองได้เลยว่าเธอต้องชอบแน่”

อลิสพูดอย่างตื่นเต้นเหมือนเด็กๆ ที่กำลังจะเข้าไปในสวนสนุก แต่สำหรับเซโร่แล้วกลับรู้สึกแปลกๆ...นอกจากสงครามแล้วเขาแทบจะไม่วุ่นวายเรื่องอื่นเลยแล้วสิ่งที่เรียกว่าเกมนี้มันคืออะไร เขาเองก็ไม่วุ่นวายเหมือนกัน

พอก้าวเข้าไปข้างในก็เห็นลานขนาดกว้างสุดลูกหูลูกตา มีตุ้มเกมตั้งอยู่เป็นกลุ่มๆ มีแสงสีสะท้อนวูบวาบชวนให้ปวดตา ผู้คนมากมายเบียดเสียดกันอยู่ต่างจากที่หมู่บ้านพนักงานชนิดคนละโลก มีเสียงหัวเราะดังมาจากแทบทุกที่ เซโร่ซึ่งไม่ชินกับที่นี่มีคนเยอะๆ แบบนี้แทบจะทนไม่ไหวถึงกับคิดจะหันกลับเดินออกไป ถ้าไม่ติดที่อลิสยึดแขนเขาไว้แน่นพลางลากไปข้างใน

เซโรมองตามทางที่เดินผ่าน มีทั้งตุ๊กเกมให้วางมือลงบนแป้น แล้วเครื่องจะทำนายชะตาชีวิตจากลายมือ ซึ่งแน่นอนมีแต่กลุ่มเด็กผู้หญิงยืนรุ่มเต็มไปหมด บางคนเป็นเพื่อนกันและฟังอยู่ด้วยกัน แต่บางคนมาฟังเพื่อแอบเอาไปนินทาต่อ ถัดไปอีกหน่อยมีเด็กผู้ชายยืนเชียร์เพื่อนที่กำลังเล่นเกมที่ต้องเข้าไปนั่งในเครื่องเล่นซึ่งจำลองมาจากรูปร่างประหลาด มันยาวรีมีที่นั่งเดียวแต่มีแว่นสีดำให้สวมเพื่อให้เห็นภาพเหมือนอยู่ในสถานที่จริง พอเกมเริ่มก็มีการพนามแข่งปรากฏขึ้นที่หน้าจอขนาดใหญ่ซึ่งอยู่ข้างหน้าให้คนอื่นได้ดูด้วย มันเหมือนนั่งดูแข่งรถจริงๆ

ระหว่างเดินไป เซโรกำลังคิดว่าเขาต้องใช้เวลามากกว่า 4 ปีแน่ถ้าจะเล่นมันให้ครบทุกอย่าง แต่แล้วอลิสก็ชะงักเท้าจนเขาเกือบเดินชนเธอ

“มีอะไรหรือครับ” เซโรสงสัย แต่เมื่อมองไปข้างหน้าก็รู้แล้วว่าเธอหยุดเดินเพราะอะไร

“คุณพ่อ!” อลิสเรียกเสียงดู

ที่แท่นดอนเทโรกำลังมาพร้อมกับเกมชกมวยที่ต้องไปยืนอยู่บนสังเวียนแล้วสวมแว่นสีดำ จากนั้นคู่ชกแบบสามมิติก็ปรากฏตัวออกมา เหนือสังเวียนนั้นมีจอภาพสี่ทิศคอยฉายภาพในเกมให้คนที่ยืนดูได้ชมด้วย

ผอ. ดอนสะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงลูกสาว เขารีบถอดแว่นออกแล้วยื่นให้กลุ่มเด็กผู้ชายที่กำลังแย่งกันขึ้นไปเล่นต่อ จากนั้นก็รีบตรงไปหาบุตรสาวท่าทางของเขาไม่ต่างกับลูกหมาที่กำลังตัวสั่นเพราะถูกเจ้าของดุ

“พ่อแค่...” ดอนเทโรพยายามจะอธิบาย แต่ก็ถูกอลิสจ้องเขม็งจนต้องสงบปากเอาไว้

“นี่มันเวลานานนะคะ ยังจะหนีมาเล่นเกมอีก หัดอายุชะบั้งลิดะ อายุก็ไม่ใช่น้อยๆ แล้วนะ ทำตัวเป็นเด็กๆ ไปได้” อลิสดุอีกฝ่ายเป็นชุด

เซโรยืนมองตาค้าง ที่ผ่านมาเขาคิดว่าเธอเป็นผู้หญิงอ่อนโยนน่าทะนุถนอม ไม่คิดว่าจะมีด้านที่เข้มงวดแบบนี้ด้วย

ป๊ดๆๆ

เสียงสัญญาณดังขึ้นและมีแสงกะพริบเป็นจังหวะจาก VB ของผอ. ที่อยู่ในกระเป๋าสีเสื้อ มันเป็น VB ที่มีขนาดเล็กกว่าที่เซโรใช้อยู่

“ค่อยยังชั่ว ช่วยชีวิตไว้ทันพอดี” ดอนพูดเบาๆ กับตัวเองขณะหยิบ VB มาเปิด

“ว่าไงนะคะ” อลิสยืนเท้าเอวจ้องมองบิดาตาเขม็ง

“เปล่าจะเปล่า ไม่ได้บ่นไม่ได้พูดอะไรเลย” ดอนรีบส่ายหน้าปฏิเสธทันที แล้วจึงก้มลงพูดกับ VB “รับสาย”

พูดจบก็มีภาพโฮโลแกรมขึ้นมา ซึ่งเซโรจำได้ว่าเธอคือจูน พนักงานต้อนรับที่ตึก SPC

“ผอ. อยู่ไหนคะ กับต้นรุเพียรต้องการพบที่สะพานเดินเรือคะ”

“พิกัด 157542” ผอ. ดอนพูดจบก็หันมาพูดกับอลิสต่อ “เดี๋ยวตามพ่อไปด้วยนะ คงมีงานให้ช่วย”

“แต่หนูกำลังจะพาเซโรไปดูเกมเจโนไซ์นะคะ”

ผอ. ดอนหันไปยิ้มให้เซโรแล้วเดินไปโอบไหล่ ก่อนหันไปพูดกับอลิส

“ไม่ต้องเป็นห่วง พ่อคิดว่าเขาคงหาמןเจอได้เอง อีกอย่างเด็กผู้ชายก็ต้องการเวลาเป็นส่วนตัวเหมือนกัน จริงไหมเซโร”

เซโรคิดว่าที่ ผอ. ดอนพูดแบบนี้เป็นการช่วยเขาทางอ้อม เพราะอีกฝ่ายคงกลัวว่าอลิสจะตามคุ่มเข้มจนเขาไม่มีเวลาหายใจ

“ใช้ครับ เดี่ยวผมเดินสำรวจดูเองครับ อลิสไปช่วยงานผอ. เถอะ ผมมี VB ด้วย ไม่หลงหรอก” เขาตอบพลางยิ้มแบบไม่ค่อยมั่นใจนัก

“งั้นก็ได้คะ มีอะไรไม่เข้าใจก็ถามเอาจาก VB นะคะ หรือใช้มันติดต่อดันก็ได้นะ” อลิสยังเป็นห่วงอยู่

“เข้าใจแล้วครับ”

พอเซโรพูดจบก็มีใครคนหนึ่งโผล่มาข้างหลังดอน แล้วตรงเข้ามาทำความเคารพ

“จะไปเลยมั้ยครับท่าน” ชายคนนั้นถาม

“ไปเลย อ้อ ลูกสาวฉันก็ไปด้วยนะ” ดอนเอ่ยจบก็หันไปโบกมือให้เซโร

“ฉันไปก่อนนะ อย่าลืม มีอะไรติดต่อดันได้ตลอดเวลา” อลิสหันกลับมาลาเซโรก่อนจะเดินไปยืนข้างๆ บิดา แล้วทันใดนั้นทั้งสามคนก็หายไปในพริบตา ทิ้งให้เซโรยืนงงอยู่คนเดียว เขากำลังคิดว่าถ้าถาม VB มันจะตอบ

ได้ใหม่ว่าอลิสกับ ผอ. หายตัวไปด้วยวิธีไหน

เซโรไคเดินวนเวียนบริเวณชั้น 1 อยู่นานพอสมควร แต่เขาก็ไม่พบอย่างอื่นนอกจากตุ้เกมจึงคิดจะขึ้นไปดูที่ชั้นอื่น แต่ที่เขายังลังเลอยู่นั้นเป็นเพราะไม่ชอบใช้บริการหลอดปรับแรงดึงดูด มันทำให้รู้สึกเสียใจว่าหากเครื่องเสียแล้วทำให้เขาค้างอยู่ข้างในจะอย่างไรดี

เขาเดินมาถึงหลอดปรับแรงดึงดูดซึ่งมีจำนวนมากว่าที่ตึก SPC หลายสิบเท่า โดยเรียงรายยาวตลอดแนวกำแพงด้านหนึ่ง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนยืนต่อคิวรอใช้อยู่เป็นแถวยาว

ระหว่างที่เซโรไคต่อคิวก็มีคนหนึ่งเรียกเขาเบาๆ จากข้างหลัง

“คุณคะ ขอโทษค่ะ คุณนั้นละคะ” หญิงสาวอายุประมาณสิบหกหรือสิบเจ็ด สูงแค่น้ำอกเซโร ไท่หน้าน่ารัก ผิวขาวอมชมพูทำให้เธอดูผุดผ่อง ผมยาวสีดำถูกรวบไว้ด้วยโบสีขาวยาวเส้นใหญ่ ชุดที่เธอสวมใส่ดูน่ารักเหมาะสมกับตัว เป็นเสื้อสูทสีขาวแขนสั้นกัลดกระดุมทั้งหมดอยู่ที่ข้างลำตัว กระโปรงสั้นรัดรูปสีขาวดูทะมัดทะแมง

“ผมเธอครับ” เซโรไคหันซ้ายหันขวา

“ใช่ค่ะ คุณช่วยบอกหน่อยได้ไหมคะว่าเครื่องนั้นมีไว้ทำอะไร” หญิงสาวขึ้นลิ้นขึ้นๆ ไปที่หลอดปรับแรงดึงดูด

“อ้อ มันก็คือลิฟต์นั่นแหละครับ แต่ไม่มีพื้นให้เรายืน เห็นว่ามันดีกว่าลิฟต์ตรงไม่ต้องใช้ไฟฟ้า ตัดปัญหาลิฟต์ใช้ไม่ได้ตอนไฟไหม้ไปได้เลย” เซโรไคอธิบายพลางหันไปมองหลอดดูอย่างหวาดๆ ถึงจะรู้ก็เข้าใจว่ามันมีประโยชน์มากก็ตาม “นั่นขึ้นไปพร้อมผมเลยดีกว่า คือผมคิดว่าพอจะบอกคุณได้ว่าเจ้านั้นใช้อย่างไร”

เซโรไคเดินนำเข้าไปข้างใน แล้วก็คอยบอกให้หญิงสาวคนนั้นกดปุ่มต่างๆ และแล้วทั้งคู่ก็ขึ้นมาอยู่ที่ชั้น 15 ได้ในพริบตา

“อืม...ตามที่ VB บอก ชั้นนี้จะมีร้านอาหารกับเครื่องเล่นสุดฮิตอยู่” หญิงสาวคนนั้นก็มองดู VB ของเธอแบบมือใหม่ (แต่ก็ดูชำนาญกว่าเซโรไค) “ตายจริง ฉันลืมแนะนำตัวเลย ฉันชื่อ มีอา บราวน์ ค่ะ”

เธอหันมายื่นมือให้เซโรไค

“สวัสดีครับ ผมชื่อเซโร” ชายหนุ่มยื่นมือไปจับมือมีอาตามมารยาท พลังนึกติดใจนามสกุลของอีกฝ่ายอยู่หน่อยๆ แต่ก็จำไม่ได้ว่าเคยได้ยินมาจากไหน

“แล้วนามสกุลล่ะคะ” หญิงสาวทำตาบ้องแป้วมองเซโรที่ยืนเหม่ออยู่

“ไพบ์ครับ เซโร ไพบ์” เซโรตอบแบบเขินๆ

“ชื่อแปลกจังนะคะ คือ...ฉันเพิ่งมาอยู่ที่นี่นี่เองคะ เลยยังไม่รู้เรื่องอะไรเลย เซโรช่วยไปเป็นเพื่อนหน่อยได้ไหมคะ” เธอถามพลังทำตาวิงวอน

“ผมเองก็เพิ่งมาที่นี่เมื่อวานเอง ไม่รู้อะไรมากนักหรอกครับ” เซโรรับบอกไปตามตรง แต่ทำให้มีอาค่อนข้างประหลาดใจเพราะชุดที่เขาสวมอยู่เลยทำให้ดูกลืนไปกับคนที่นี้

“อ้อ! จริงเหอะคะ นึกว่าเซโรอยู่ที่นี่นานแล้วซะอีก เห็นใช้เจ้าเครื่องนั้นเป็นด้วย” มีอาหันไปมองหลอดปรับแรงดึงดูดอีกครั้ง ทำทางไม่ชอบมันพอกๆ กับเซโร

“ผมก็อาศัยคนอื่นเขาสอนมาอีกทีนะครับ นี่ก็จะเที่ยงแล้ว เราไปหาอะไรทานกันไหมครับ” เซโรลองชวนอีกฝ่ายดูหลังจากเหลือบไปเห็นร้านอาหารแห่งหนึ่ง

“กำลังหิวอยู่พอดี ฉันยังไม่ได้ทานอะไรตั้งแต่เช้า ถึงขึ้นมาหาอะไรทานทีล่ะคะ” ว่าแล้วมีโอก็มองไปทางร้านที่เซโรมองอยู่

ร้านที่ทั้งสองไปนั่งเป็นร้านที่ตั้งโต๊ะไว้ทั้งนอกและในร้าน เปิดเพลงเบาๆ พอฟังสบายหู มีอาและเซโรเลือกโต๊ะที่ตั้งอยู่นอกร้านที่ติดกับกำแพงกระจก เพราะจะได้เห็นวิวทัศนียภาพนอกด้วย

“ดีใจจังเลย ตอนแรกนึกว่าจะหาเพื่อนไม่ได้แล้วซะอีก” มีอา นั่งลงบนเก้าอี้สีเทาที่เท้าแขนนุ่มไว้นั่งดื่ม

“ทำไมเหอะครับ” เซโรถามอย่างสงสัยว่าทำไมผู้หญิงหน้าตาดีอย่างมีอาถึงกลัวหาเพื่อนไม่ได้ เพราะตอนนี้สายตาของพวกผู้ชายที่นั่งอยู่ในร้านต่างมองเธอหมด

“เซโรไม่กลัวเหอะคะ จู่ๆ ก็ต้องมาที่แบบนี้ แล้วทุกคนก็มีพลังจิต ไม่รู้ว่าจะมีอันตรายเกิดขึ้นเมื่อไหร่” มีอาถามพลังมองหาเมนูอาหาร

“ผมแค่แปลกหูแปลกตาบ้างครับ แต่ไม่ถึงกับกลัว อาจจะเป็นเพราะที่ที่ผมจากมามันน่ากลัวกว่าก็ได้มั้ง” เซโร่พูดซื่อๆ ซักเริ่มคิดว่าตัวเองสินะที่แปลก

“คิกๆ ดูพูดเข้า ทำอย่างกับมาจากโลกอื่นเนอะ ว่าแต่พวกเราจะสั่งอาหารกันยังงัยละ เซโร่รู้หรือเปล่าละ” มีอาพยายามหาเมนู เมื่อไม่เจอก็มองหาพนักงาน แต่ก็ไม่มีใครเจออีก

เซโร่ส่ายหน้าไม่รู้เหมือนกัน เพราะนี่เป็นมือแรกที่เขาได้ออกมากินนอกที่พัก ลึกครู่เขาก็สังเกตเห็นแถบสีเหลี่ยมบนโต๊ะจึงนึกถึงโต๊ะทำงานของผอ.ดอนขึ้นมา เขาจึงลองกดดู ทันใดนั้นภาพโฮโลแกรมของพนักงานร้านขนาดมินิก็ปรากฏขึ้นบนโต๊ะ

“ยินดีต้อนรับสู่ร้านกระป๋องสีครับ”

“ว้าว! เธอรู้ได้ไงนะ” มีอาถามพลางชื่นชมภาพโฮโลแกรมเสมือนจริงอยู่

“ง่ายๆ มั่วดูครับ” คำตอบของเซโร่ทำให้มีอาต้องกลืนหัวเราะ

“มีรายการอาหารอะไรบ้างครับ” เซโร่พูดกับบริการ เพราะเขาเองก็ไม่รู้ชื่อของรายการอาหารที่นี้เลย

“เชิญเลือกเลยครับ”

พอบริการพูดจบ ตัวหนังสือเป็นร้อยๆ ก็ไหลมาตรงหน้าทั้งสองทันที

“เยอะเยอะไปหมดเลย แต่ที่สำคัญ...ฉันไม่รู้ว่าจะดูเขาไปทะเลได้มันคืออะไร เอางิดีละเซโร่” มีอากระซิบถาม

“เหมือนเดิม มั่วดูครับ” เซโร่ตอบพลางยกไหล่ ซึ่งมีอาก็คิดว่ามันน่าจะสนุกดีเหมือนกัน หลังจากนั้นทั้งสองก็ลองสั่งอาหารมาสองสามอย่าง ซึ่งแต่ละอย่างมีอาเห็นว่าชื่อมันเหมือนสัตว์ประหลาดมากกว่าของกิน ระหว่างกำลังวิพากษ์วิจารณ์รายการอาหารกันอยู่ อาหารที่สั่งก็ปรากฏขึ้นบนโต๊ะทันที

“ว้าว! พวกเขาทำได้ไงเนี่ย” มีอร้องออกมาพลางยกมือขึ้นปิดปากด้วยความตกใจ ต่างจากเซโร่ที่เริ่มชินกับการผลุบๆ โผล่ๆ แบบนี้แล้ว

“อืม...คงเป็นการเคลื่อนย้ายวัตถุด้วยความเร็วสูงหรืออะไรสักอย่างนี่แหละ ช่างมันเถอะครับ ตราบใดที่พวกเขาไม่ส่งมันพลาดเข้าไปในห้องของพวกเราทั้งงาน”

คำพูดของเซโร่เรียกเสียงฮาจากโต๊ะข้างหลังจนคนที่นั่งอยู่โต๊ะนั้นล้าลัก

เส้นสปาเกตตีออกมาทางจมูก

อาหารที่มีอากับเซโรลิ่งมาน่ากินต่างจากชื่อที่ฟังดูเหมือนสัตว์ประหลาด
ถึงแม้รสชาติจะสู้ที่อลิสทำให้กินไม่ได้ก็ตาม แต่ก็ถือว่าอร่อยมากกว่าอาหาร
ที่อาคาล์มเยอะ เมื่อเซโรลิ่งจนเกือบเสร็จเขาก็เพิ่งนึกเรื่องสำคัญได้...

เขาไม่มีเงินติดตัวเลย